

WESTERN ROMAN

LASO

CIJENA 20d. BROJ 454

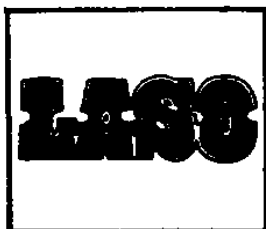
KLAN WILEY

Lee Hoffman

KLAN WILEY

LASO 454
LEE HOFFMAN: KLAN WILEY
Naslov originala: WILEY'S MOVE
Recenzija: Danko Oblak, književnik
Copyright: Lee Hoffman, posredstvom G. P. A.
München
Prijevod: Marijan Krmpotić
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić,
Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, dr Adolf
Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jure-
la, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Is-
met Voljevica, Ana Župan-Bender – GLAVNI I ODGO-
VORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO - Izlazi svaki tjedan - Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost
SOUR-a »Vjesnik« n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 -
Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 - Tisak: RO
Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. - OOUR Novinska rotacija n.su-
b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena
pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci
380 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od
10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216
SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80,
ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. - Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM
36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 - Uplata za
devizni račun 30101-37-7210-256 - Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i
jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, -/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 - 1973. od 26. XI 1973.

I

Gradić Hardly u Teksasu bio je zpravo oveća selendra, ni slika onog što je trebao biti kad ga je utemeljio Big Jim Boehm koga je narod nazivao graditeljem.

Kad su željeznice Union Pacifica i Central Pacifica spojile svoje tračnice u Promotory Pointu, u Utahu, Big Jim Boehm bio je više negoli uvjeren da će buduća željeznička pruga spajati Meksiko i Kanadu, pa je prema svojim proračunima odredio da će novoutemeljeni Hardly biti vrlo prometno željezničko raskrižje kad se ona sagradi.

Zatim je otputovao u Guatemalu da podiže nove gradove jer je bio siguran da će se tamo preko prevlake prokopati kanal.

Ali otada je jedini javni prijevoz što je dolazio u Hardly bila i ostala poštanska kočija koja ga je jednom mjesečno povezivala s pokrajinskim središtem. A i ta pruga bi-

jaše posljedica greške nekog činovnika prijevoznog poduzeća koje je inače održavalo samo pruge s unosnom zaradom.

Pa tako, bilo da je prevozila nekog putnika i neki teret, ili bila prazna, kočija je u Hardly stizala izuzetno točno svakog mjeseca.

Uzdruž puste ceste što se pružala preko ravne prerije prema Hardlyju tri su momka leškarila u hladovini svojih konja.

Neka sjena preletjela je preko njih. Jedan pogleda uvis. Namrštio se kad je ugledao ptičurinu, jer ptice lešinari nisu dobar znak.

Kočija je rezala cestu kao dubok plug, dižući za sobom gust oblak zagušljive prašine. Zavjese na prozorima kočije bijahu navučene, ali sitna se prašina svejedno kroz njih probijala i slijegala po umornim putnicima i dražila im nos i grlo.

Dvije žene sjedile su jedna uz drugu, gledajući naprijed. Muškarac koji im je sjedio nasuprot, gledajući unatrag, osjećao je užasnu mučninu u želucu.

Kao i kočija, Weston Finlay putovao je greškom u Hardly. Nagluhi službenik što je prodavao karte čuo je njegovo ime Weston Finlay kao »West of Hardly (zapadno od Hardlyja) i tako je putnika poslao u krivu kočiju koja tek što nije krenula, pa se ovaj brže-bolje u nju ukrcao od straha da ne zakasni.

Još nije znao da je utrčao u krivu kočiju. Sjedio je držeći se jednom rukom za želudac i pitao se koliko će još njegove muke potrajati i kad će sljedeća postaja da odahne, odnosno kad će stići u Bitter Drip u Arizoni kamo se bio zaputio.

Žene koje su mu sjedile sučelice neprestano su čavrljale, uglavnom je pričala ona starija. Njezin se glas mijesao sa štropotanjem kotača što je još više pogoršavalo njegovu mučninu. Nadao se da će nekako izdržati da ne povraća do sljedeće postaje.

Odjednom shvati da ga je lajava babetina oslovila. Nešto ga je upitala.

– Molim? Što ste rekli gospodo Quick? – odvrati joj začuden što se uopće sjetio njezina imena.

– Rekli ste da ste udovac, zar ne, gospodine? – ponovila je gospoda Quick.

– Da, da. Moja ljubljena žena umrla je prije nekoliko mjeseci – rekao joj je i bolno uzdahnuo.

– Pokojni pukovnik Quick izgubio je život u ratu. Borio se, naravno, za Konfederaciju. Kao najstariji sin naslijedio je očevo imanje – obznanila mu je udovica pukovnika Quicka.

– Moja je pokojna žena pak bila kći jedinica gospodina J. J. Stattera, industrijalca. Zacijelo ste čuli za obitelj J. J. Statter?

– Kad je moj muž poginuo – nastavila je udovica pukovnika Quicka ne obazirući se na njegovo pitanje – imanje je bilo opljačkano. Ostala sam na cesti. Teško je neutješenoj ženi kad ostane sama u ovom okrutnom svijetu.

– Moj je tast proizvodio najbolji sirup protiv kašlja Old Doc Statter Superior Soothing Syrup – nastavio je hrabro Weston Finlay.

– I naravno, da bih preživjela, morala sam se zaposliti kod neke plemenitaške obitelji kao guvernantu njihovoj kćeri – tjerala je svoje udovica pukovnika Quicka.

– Na žalost, neke su bolesti još neizlječive unatoč napretku moderne znanosti – nije se dao obeshrabriti Weston Finlay. – Čovjek koji se rodi slabšan ostaje bolehljiv do smrti. Rekli su mi da toplo, blago podneblje i lijekovita voda u Bitter Dripu prave čuda. Jeste li vi već bili u Bitter Dripu, gospodo Quick?

– Bitter Drip! Ne nikada nisam čula za nj – odbrusila mu je udovica i pri tom odlučno potresla glavom.

– A zar i vi ne idete u Bitter Drip? – zapitao ju je u čudu Weston Finlay.

– Ne, gospodine. Mi idemo u Hardly – odgovorila mu je udovica i pokazala pri tom rukom na svoju mladu i dražesnu suputnicu.

– Gospodica Lucinda udat će se u Hardlyju za plemenitog gospodina Hasha Harkera. Poznajete li ga?

– Ne, ne poznajem ga. A zar je Hardly usputna postaja?

→ Koliko ja znam to je posljednja postaja ove pruge.

– Što?

– O da, svakako. Čula sam na blagajni kad sam kupovala karte. Hardly je posljednja postaja ove pruge – odlučno će udovica pukovnika Quicka koji je neslavno pao za Konfederaciju.

Weston Finlay dobaci vapijući pogled djevojci uz udovicu pukovnika Quicka kao da od nje očekuje utjehu i pomoć. Ali gospodica Lucinda Cummings iz Fairwatera u Virginiji šutjela je kao riba i bujila ravno pred sebe zadubljena u misli. Weston Finlay proguta slinu. Drhtavim je prstima odmaknuo zavjesu na prozoru i gromoglasno pozvao kočijaša da zaustavi kočiju.

Whisk Shaker tjerao je kočiju tom cestom već bezbroj puta. Poznavao je dobro svaki zavoj i svaku rupu na njoj. Konje je tjerao tako reći napamet, jer je mislio o crnobijelim poljima i šahovskim figurama.

– Na potezu je bio Deke Wiley. Dva dana prije Deke je otišao radi posla u Meksiko. Šahovska ploča s nedovršenom partijom ostala je na bačvi u dvorištu gradske konjušnice u Hardlyju i čekala na idući Wileyjev potez.

Whisk se nadao da će se Wiley vratiti kući iz Meksika i povući potez prije nego on kočijom krene natrag.

Mjesec je dana Whisk učio igrati šah. Izgubio je šest partija protiv Dekea Wileyja. Znao je, izgubi li i ovu zauvijek će zamrziti šah. Stoga ja marljivo vježbao i duboko razmišljao nad svakim potezom, pa je bio siguran da će u toj partiji poraziti Dekea Wileyja.

Odjednom je čuo povuke iz kočije. Zvao ga je putnik s polucilindrom na glavi. Whisk se isprva pravio kao da ga ne čuje od klopara-

nja kotača i topota kopita. Pomislio je najprije da je tog zgolju pritisla muka, pa da se želi poći olakšati u grmlje.

Ali tamo grmlja nije bilo ni za lijek, kamoli za što drugo, a i Hardly nije više bio daleko!

– Zaustavite, pobogu, kad vam kažem! – derao se Weston iz sveg grla na kočijaša.

Prizvuk očaja u njegovu glasu natjerao je Whiska da pritegne uzde. Konji su odmah usporili. Whisk pritisne kočnicu. Kočija se zaustavila uz škripu kotača.

– Samo brzo! – hrabrio ga je Whisk, jer mu nije bilo baš drago što se morao zaustaviti na otvorenoj cesti u preriji. Želio je što prije stići u grad i natjerati Dekea Wileyja na odlučan potez.

I dok je mislio na Dekea Wileyja, ugleda njegova tri sina. Izjahali su iz uvale pokraj ceste.

U tom su se trenu i vrata kočije naglo otvorila. Weston Finlay iskoči na cestu. Hitro je dotrčao do kočijaša i pogledao ga.

– Moram vas nešto upitati!

– Pitajte, što čekate? – odvrati mu grubo Whisk dok je netremice držao na oku trojicu jahača koji su galopirali prema kočiji.

– Ide li ova kočija u Bitter Drip u Arizoni?

– Ne, ne ide!

– A kamo ide?

– Nikamo ako se odmah ne ukrate!

– Ali ja ... počeo je Weston Finlay.

Whisk domahne i srdačno pozdravi jahače.

– Ali ja idem u Bitter Drip.

– Ne ovom kočijom – odvrati mu suho Whisk.

Jahači odmahnuše Whisku na pozdrav.

– Zdravo momci! – pozdravi Whisk tri zakrabuljena jahača.

– Je li otac s vama? – upitao ih je brže-bolje Whisk.

Jahač na mrku konju potrese glavom i potegne kolt iz korica.

– Ruke uvis, Whiske! – naredi mu momak.

– Što ti je, Jesse? Zar si poludio? – upitao ga je Whisk, ali nije podigao ruke uvis.

– Prepoznao si nas, je li? – kreštavam će i razočaranim glasom Jody, najmlađi Wileyjev sin čija je zamisao i bila da lica prekriju rupcima.

– To nije teško – odvatio mu je Jess.

– Rekao sam vam da će nas odmah prepoznati, ako po ničem drugom, a ono po očima. Sve nas djevojke znaju po očima. U nas su oči koje se pamte – dodade Jacob, pomalo ponosno, najstariji od tri Wileyjeva sina.

Sva trojica uperila su u njih revolvere.

– Što vam je, momci? Zar hoćete opljačkati kočiju? – zaprepasteno će Whisk.

– Vjerojatno – promrsi Jess.

– Koji vam je vrag? Ne zadržavajte me. Zakasnit ću. Je li se otac vratio iz Meksika? – nastojao im je misli skrenuti drugamo.

– Još nije – reče Jess i zatrese glavom.

Weston ih je gledao kao neko čudo, jer od svega toga ništa nije razumio. Cijela ta zbrka pritiskala ga je kao teška mora.

– Drži! – naredio je Jacob Jodyju kad je sjahao s konja i dobaci mu uzde.

– Kako je gospoda Deke, Jess? – ustrajno će dalje Whisk.

– Dobro.

– A sestre?

– Dobro.

– July je zločesta kao vrag. Ne prestano nam krade metke. Da nismo pazili, sada bismo u vas uperili prazne revolvere – dometne Jody.

– A vi kao da biste baš rado zapucali? – upita ih Whisk.

– Zaboga, ne – odvrati mu Jess.

Vrata kočije bila su otvorena. Jacob im priđe i zagleda se u unutrašnjost kočije.

– Koja je od vas dvije gospodica Lucinda Cummings iz Fairwatera u Virginiji? – upita i podigne pristojno šešir te pozdravi dame.

– Da mu se nisi javila, Cindy! – opomenula ju je strogo njezina pratilja udovica pukovnika Quicka.

– Ja sam – javi mu se djevojka gledajući ga u oči.

– Molim vas, sidite – reče joj Jacob.

– Ne! Nemoj sići! – povikala je udovica.

Djevojka je svejedno ustala.

– Cindy! – pokušala ju je zaustaviti.

– Odmah ću se vratiti – utješno joj reče Lucinda.

Sićušan, šiljat vrh ženske čizmice izvirió je iz kočije. Zatim se čulo šuškanje široke haljine. Napokon je gospodica Lucinda spustila nožicu na željeznu stepenicu.

Jacob joj pruži ruku. Ona je prihvatila, ljupko mu se nasmiješi, te side s kočije.

Whisk je to promatrao smrknutim pogledom. Nije on imao ništa protiv poneka razbojstva tu i tamo. Ha, kad je bio mladi i sam je tome jedva odolijevao. Ali nikako nije mogao mirno gledati ako je netko bio drzak prema ženama.

Jacob skine rubac s lica i uzvratiti osmijeh Lucindi.

Lice gospođice Lucinde odjednom se smračilo. Jacob se nije ni najmanje doimao kao neki romantični hajduk i to ju je duboko razočaralo.

Pa ipak... svidjele su joj se njegove nasmiješene i drske oči.

— Što hoćete od mene? — upitala ga je odvažno.

— Hoću da okusim slast vaših medenih usana prije Hasha Harkera — odvratio joj je spremno i stavio revolver u korice, pa je zgrabio u naručje.

— Ovo će vam se zacijelo svidjeti.

Jody se nasmijao pod rupcem. Očito se divio svojem starijem bratu i zavidio mu. Jacob je znao kako valja postupati sa ženama, bio je uvjeren. Jody. Stoga mu je stariji brat bio uzorom u tome i u svemu drugome.

— Ostavi djevojku na miru, Jacobe! — povikao je Whisk.

Jacob se na nj nije uopće obazirao.

Whisk posegne za sačmaricom koju je držao pod sjedalom.

— Hej! — povikao je prestrašeno Jess kad je vidio što Whisk smjera.

Jody se trgnuo kad je ugledao Whiskovu dvocijevku. I u tom trenu svi protrnuše od gromovita pucnja.

— Ubi me! — jauknuo je Whisk razrogačenih očiju.

Jody se zablenuo u zadimljenu cijev kolta u svojoj ruci, blijed kao smrt.

Sačmarica ispade Whisku iz ruke. Zazveketala je na cesti. Tutanj konjskih kopita sve je zaglušio.

Jacob ispusti djevojku iz naručja i zabulji se u svog konja koga je Jody pustio da mu se istrgne iz ruku. Konj je grabio niz preriju

dok su mu stremeni udarali u slabine.

— K vragu! — opsova Jess iz očaja.

II

Gospođica Lucinda Cummins iz Fairwatera u Virginiji gledala je zaprepašteno u Jacoba Wileyja. Jacob je pak ljutito gledao za konjem koji je hitro otprašio u preriju. Weston Finlay piljio je zaprepašteno u Jodyja i njegov revolver. Jody je zurio u zadimljeni kolt u svojoj ruci. Jess je ustrašeno gledao kako Whisk Shaker polagano klizi sa sjedala na vrhu kočije.

Samo je debela udovica sačuvala prisutnost duha i iskočila žustro iz kočije.

— Ubili ste ga! — vikala je na braću Wiley.

— Visit ćete, svi! — zadihano će žgoljavi Weston Finlay.

Jacob duboko uzdahne i bez riječi uskoči u sedlo iza Jodyja, pa krvnički zabode ostruge konju u slabine. Konj poskoči i južno kao vjetar niz preriju.

Jess je htio pojuriti za njima, ali dok je okretao konja ugleda prste na rubu sjedala, pa je svom konju pritegao uzde. Whisk Shaker se polagano pridizao. Jess je najprije ugledao čuperak njegove sijede kose, a zatim i lice. Whisk mu se kiselo nasmiješi.

— Teško si ranjen? — upita ga Jess sa strepnjom.

— Nisam. Zrno me samo okrnulo — reče kočijaš držeći se za lijevu ruku kad se uspravio.

— Motu li ti pomoći?

— Znaš li ti Jess, da je tvoj mladi brat pucao u mene?

— Nije htio — branio ga je Jess.

— I meni se čini da nije — složi se Whisk.

Jess se uto okrenuo i zagledao u dražesnu gospodicu Lucindu Cummins. Stajala je još uz otvorena vrata kočije. Gledala je Jessa ravno u oči.

Strgnuo je rubac s lica i potjerao konja prema njoj. Nije se ni koraka pomaknula s mjesta na kojem je stajala. Zaustavio je konja tik uz nju.

Debela je udovica stala uz djevojku.

– Ne prilazi joj! – povikala je.

– Ne znam da li će vrijetiti, ali neću propustiti – promrmrljao je Jess sebi u bradu. Sagnuo se preko sedla, obuhvatio gospodicu Lucindu Cummins ispod pazuha i privukao je k sebi.

– Dosta tog prostakluka! – urlala je debela udovica u šesiru ukrašenom perjem.

– Jess, prestani! – prekorio ga je povišenim glasom Whisk.

Lucindine širom otvorene oči nisu ni trepnule dok su gledale Jessa u lice. Njezina rumena usta su se skupila.

Jess je brzo i grubo poljubi u usta.

– Poslat ću rendžere za tobom zbog ovog! – prijetila mu je vrišteći debela gospoda Delphina.

Jess povuče konja korak natrag. Gospodica Lucinda kao da se okamenila. Oči joj bijahu sanjarski poluzatvorene. Ispod dugih prekrasnih trepavica virila je u Jessa. On dodirnu prstima obod šesira, kako se to u takvim prilikama i priliči, okrene konja i podbode ga ostrugama.

Kad je već odmaknuo pedesetak metara od kočije, začu neki prasak. Odjeknuo je kao pucanj iz onih malenih revolverića što ih žene rado nose zadjevene za podve-zice pod suknjom.

– Ne pucajte! – čuo je glas Whiska Shakera.

Jess se okrenuo. Pomislio je u prvi tren da ga gada ona debela babetina pod šeširom punim perja, a kad tamo, vidje da za njim puca onaj žgoljavac u polucilindru.

Jess im mahne rukom.

Whisk mu odmahne. Odmahnula mu je, također, i gospodica Lucinda Cummins.

* * *

Jody je jahao trbušasta dorata kome se baš nije mililo nositi dva jahača. Stoga ga je Jody morao neprestano podbadati ostrugama. Kad su prilično odmakuli od kočije, dorat je usporio korak i lijeno se vukao, tražeći očima sočnu travu.

Jacob također nije opazio da konj hoda korakom. Morile su ga crne misli.

– Jadan stari Whisk.

– Baš sam sve zabrljavio – pokajnički će Jody kad je čuo Jacobov šapat iza uha.

– Bogami jesi.

– Žao mi je – skrušeno će Jody, jer se bojao da mu to brat nikad neće oprostiti – što sam te razočarao.

Jacob mu gotovo reče da ga je više negoli razočarao, ali mu nešto plačljivo u Jodyjevu glasu prekine riječ u grlu.

– Mislim da ti to nisi namjerno učinio – odvrati mu napokon Jacob.

– Pa i nisam!

– E, sad je gotovo. Pomoći mu više nema – tužno će i pomirljivo Jacob.

– A što ćemo sada? – usudi se upitati Jody poslije kraće šutnje.

– Sada? – ponovi Jacob i osvrne se preko ramena, šibajući očima obzorje iza sebe.

– Gdje li je već taj Jess?

– Misliš li da mu se nešto dogodilo? – izlaze Jody koji je bio posve zaboravio na Jessa.

– Ma kakvi! Jessu se nikada ništa ne može dogoditi. Odjezdio je na drugu stranu.

– Ne bi on to nama nikada učinio, zar ne? Ne bi on nas ostavio?

– Doći će on već, ne brini! Jesi li ponio bocu sa sobom?

– Ne, nisam.

– Što onda kažeš na to da svratimo u grad i uzmemo jednu kod Dominica?

– U grad? Jacobe, zar si zaboravio. Ta maloprije sam ubio jadnog starog Whiska. Građanima se to baš neće svidjeti.

– Točno, neće. Idemo onda radije kući. Tamo sam skrio jednu bocu.

– I ocu se to neće baš odveć svidjeti. On i Whisk su bili stari dobri prijatelji.

– Misliš li da se otac već vratio?

– Ne znam – reče Jody i slegne ramenima.

Jacob tiho zastanje. Nije baš s veseljem čekao da čuje što će im otac na to sve reći.

– Najbolje bi bilo da se zavučemo u neku rupu i dobro o svemu razmislimo.

Jody zakima odobravajući glavom.

– Ali gdje?

– Da je barem Jess s nama! – promrsi Jacob poluglasno.

– Što misliš gdje da se skrijemo?

– A što ja znam! Slušaj, moramo se nekako naći sa Jessom. Ne možemo ga ostaviti sama.

– Kako bi bilo da odemo gore u Vučji brlog. On će znati da smo tamo – predloži Jody.

– Idemo! Tamo smo se i onako uvijek skrivali od oca kad smo bili djeca. To je pravo mjesto za nas! – oduševljeno će Jacob.

Jody potjera dorata u kas. Kad je imao pred sobom odredište, lakše mu je bilo razmišljati.

– Ali tamo ne možemo dugo ostati.

– A zašto ne možemo? – začu-dio se Jacob.

– Nekako smo u grdnoj kaši, čini mi se, Jacobe. Mislim, što se tiče zakona. Vlasnici kočije bit će ljuti što sam ubio starog dobrog Whiska. Poslat će šerife u potjeru. Narod će nas, linčovati. Moramo što dalje odavde, zar ne?

– Otići od kuće?

– Aha.

– I meni se to čini najbolje – složi se Jacob.

– Što misliš bi li January pošla s nama?

– K vragu, pa ne možemo je pitati da pode s nama u odmetnike.

– Zar ćemo mi tako biti odmetnici, Jacobe?

– Morat ćemo, čini mi se. Što nam drugo preostaje? Zar da budemo kauboji za trideset dolara i hranu? Ili da u Meksiku živimo s Indijancima. A ne, nisam ja za takav život.

Jody kimne s puno razumijevanja.

– Ja sam odrastao – nastavio je Jacob sve se više zanošeći onim što je govorio – i želim živjeti kao čovjek. Mnogo žena i pića. Vrsni konji i sve najbolje je za mene, znaš? Odem li u hajduke, odmetnike, bit ću jedan od najboljih, kao Renovi, ili oni Jamesovi i Youngeri.

– Braća James? Točno, Jacobe! Ti, ja i Jess. Mi smo braća Wiley. Pokazat ćemo im i da smo bolji od njih, zar ne?

– Svakako.
– Kad ćemo početi? – zanimalo je Jodyja.
– Za koji dan... Samo eto... – Jacob se pokoleba u trenu. – Ne možemo tek-tako otići. Moramo još prije toga odati posljednju počast starom dobrom Whisku.

– Kako to misliš?
– Moramo ga otpratiti do groba.

– Hoćeš reći da idemo u sprovod.

– Zar ti to ne želiš. Whisk nam je bio prijatelj, momče – prekorio ga je Jacob, pa nastavio svečanim glasom – i to je naša dužnost. Zapravo, mi i otac moramo nositi njegov lijes.

– Mi?

– A tko će drugi? Tko mu je bio veći prijatelj od nas? Jody, taj stari dobri čovjek bio nam je drugi otac. Od malih nogu smo s njim. Vrzali smo se onako po konjušnici i oko konja. Naučio nas je uprezati, upravljati zapregom sedlati i jahati. Što hoćeš više?

Rastužen svojim vlastitima riječima, Jacob zašuti, a Jody zatrepta kopcima i zašmrca.

– Bože, kako je to bio dobar čovjek, a ja sam se prenaglio i ubio ga!

– Bogami si se prenaglio i previše – prekori ga Jacob.

– Stoga se moramo oprostiti od njega. To je najmanje što za njega možemo učiniti.

– Točno! – složi se Jacob.

– Samo... samo, Jacobe, pojavimo li se u Hardlyju, građani bi nas mogli linčovati.

– I to je točno! – složio se ponovo Jacob.

Jody se zamisli i ponovo pusti dorata da sporo i lijeno korača.

Jacob se osvrne preko ramena.

– Da je barem Jess s nama – promrmlja.

– A što ti misliš da se prerušimo – predloži Jody, koji se uživao maskirati.

– A?

– U putujuće glumce. Stavimo vlasulje, pa zalijepimo brčine i bradurine i nabijemo nosove.

– Pa, možda... ali, ne. Nije to za mene. Svi me poznaju po očima.

– Uh! – Jody je bio razočaran. Činilo mu se da je njegov prijedlog izvrstan.

– Tako, kako rekoh – nastavi Jacob uporno – moramo na sprovod, pa makar nas to skupo stajalo.

– Da je barem Jess ovdje – zavlapi Jody. – On uvijek ima odlične ideje!

– Slušaj – reče Jacob – sada ćemo polako u Vučji brlog. Vjerojatno će nas Jess potražiti. Ne dode li do sumraka, možemo u grad da vidimo Junie. Ona i Dominic reći će nam sve novosti.

Jody kimne bez pogovora i bocne dorata u kas.

– Da si barem ponio sa sobom onu bocu! – promrmlja Jacob i uzdahne.

* * *

Jess je slijedio Jacoba i Jodyja neko vrijeme, ali prije nego što ih je dostigao, zaustavio je konja i ostao zamišljeno sjediti u sedlu.

Znao je da mora za braćom. Napokon, oni su svi bili Wileyjevi i stoga se moraju držati zajedno. Ali neki mu vrag ipak nije dao mira. Spopala ga žudnja da odjezdi u suprotnu pravcu. Već mu je dodijalo da uvijek vadi kestenje iz vatre za braću kad se uvale u nevolje. Imao je toliko posla s njima da mu nije ostajalo nimalo vremena da i sam učini neku nepodopštinu.

Dok je tako sjedio u sedlu, nad glavom mu je prolepršala ptičurina. Zažmirkao je i namršti se dok je pratio crnu mrlju na nebu. To je zacijelo onaj isti prokleti lešinar koga je već jednom vidio toga dana. Ponovo ga obuze strepnja da to možda nije neki zlokoćni znak.

Činilo mu se da ptica leti ravno prema ranču Wileyjevih. Pošto je uzdahnuo, Jess podigne uzde i odjaha za njom u istom smjeru.

III

Ptičurina je zalepršala krilima i spustila se na visoke grane starog oraha u dvorištu uz pojilo. Na tom je orahu svake godine bilo ploda. Ali gospoda Wilen nije više marila za orahe. Ostala je bez zubi pod stare dane. Svejedno, voljela je taj orah. Budio je u njoj uspomene na mlade dane. Deke Wiley posadio ga je za nju dok je nosila Jacoba, svog prvenca.

Sjedila je na stolici za njihanje na stražnjem trijemu kuće. Deke Wiley je sam sagradio tu kuću. I ljetnu kuhinju u dvorištu. Ali to gospodi Wiley više nije bilo važno. Sjedila je sa svojom bočicom laudanuma u krilu, ljuljala se u stolici i uživala u blagodatima staraćkog života.

Kuća je stajala na kamenim stupićima gotovo metar iznad zemlje, pa je pod njom bilo dosta mjesta za lovaćke pse.

Gospodarske zgrade, kuću i ljetnu kuhinju Deke Wiley je također sam sagradio. Kako su bile napravljene od sirovih dasaka koje je Deke Wiley zamijenio kod nekih Meksikanaca za staro kljuse i pušku kremenjaću, doimale su se klimavo jer su se daske s vremenom osušile, ispucale i iskrivile.

Ali, kako reće Deke Wiley, kroz njih je u kuću dolazio svjež zrak, što i nije tako loše u vrućem i sparnom kraju. Gospoda Wiley je neko vrijeme gundala da kroz pukotine ulazi prašina, no poslije, kad je January preuzela kuhinju, nju to više nije smetalo i nije to više spominjala.

Poput kestena u dvorištu i stari štednjak u kuhinji dobila je gospoda Wiley na poklon od svoga muža. Zamijenio ga je za meksićkog vola. Nikada nije rekao odakle mu taj vol.

Kad je January navršila trinaestu, majka joj je prepustila kuhinju. Otada se gospoda Wiley odmarala dremuckajući na stolici za njihanje, srkala laudanum, rastopinu opijuma u alkoholu koja joj je služila kao lijek protiv nesanice.

January bijaše najstarija, ali ne i jedina njezina kći. Poslije nje i Jessa rodila se Junie. A poslije Jodyja došla je July, najmlađa u obitelji Wiley.

Gospoda Wiley je zamišljala kako će Junie zamijeniti January u kuhinji kad January ode u život, a July opet Junie. Ali sve je pošlo drukčije nego što je ona smislila.

Junie je otišla živjeti u grad, a July je mrzila kuhinju. January je pak odbijala udvaraće dok jedan po jedan nisu odustali. Navršila je dvadesetu, prošla prvu mladost, a još je živjela pod roditeljskim krovom.

Majci je bilo žao djevojke, ali je računala i s time da će January njoj i njezinu mužu biti štap starosti.

A gdje li je uopće gospodin Wiley, čudila se. Već je tome davno da je otišao u Meksiko, a još se nije vratio. Jedva je čekala da ga opet vidi.

Uživajući na toplome suncu i ošamućena laudanumom, polagano je utonula u mutne snove. Odjednom se preнула. Učinilo joj se u tom trenu da je opazila gospodina Wileyja gore u visokoj krošnji oraha.

Vidjela ga je odjevena u crninu kako sjedi na grani. Poželjela je da već jednom side. Prije svega zbog toga jer ga je dolje čekao poklon.

Junie mu je iz grada poslala masnu njemačku kobasicu. Visjela je obješena na stupu trijema. Sušila se na suncu. Gospoda je Wiley pomišlila da bi je možda trebalo premjestiti u hlad prije nego što se posve osuši. Možda ju je trebalo omotati u krpu da je muhe odveć ne popljuju. Ako se gospodin Wiley vratio, pojest će je i prije nego što se osuši, pa nije bilo razloga da o tome više brine.

Čudila se što već jednom ne side s tog oraha. Tā morao je znati da ga očekuje.

January je sjedila na podu do njezinih nogu. Svoje je noge objesila preko ruba trijema i njihala ih. Runila je klipove kukuruza. Povremeno bi bacila zrno pilićima i kokošima što su se okupili ispred trijema.

Ispod poluspuštenih vjeda majka je promatrala svog srednjeg sina Jessa. Upravo je jahao prema pojilu u dvorištu. Zaustavio se ispod velikog kestena, pustio uzde i objema se rukama objesio za najdonju granu. Podigao se iz sedla, a konja udario nogom. Konj dokaska do pojila i uroni gubicu u vodu.

Na tom je kestenu nekada, dok je Jess još bio dječčić, bila drvena kućica. Tek nekoliko kratkih dasaka pribijenih o rašlje grana. Nekada je imala čak i slamnati krov. Od nje je ostao još samo pod. Sve je ostalo i strunulo i otpalo.

Jess se popeo na orah i sjeo na dasku nekadašnjeg poda kućice. Jedna mu je noga visjela, a drugom se odupro o granu. Naslonio se ledima na deblo oraha, otkinuo list i grickao ga.

– Jan, brat ti je na orahu – rekla je tiho i sporo gospoda Wiley svojoj najstarijoj kćer.

January dobaci kratak pogled uz stablo i uzdahne.

– Već se davno tamo nije popeo – rekla je.

Pilići su se rastrkali kad je January skočila s trijema i pošla preko dvorišta. Jess je znao da će se zaustaviti ispod oraha. Ona ga je jedina mogla utješiti kad je bio utučen ili neraspoložen.

– Jess! – pozvala ga je dok je brisala ruke o pregaču.

Nije se odazvao. On se nikada ne bi odazvao na prvi poziv. Ne, nikada kad je bio mrzovoljan.

– Jess, čuješ li me? – upitala ga je povišenim i zabrinutim glasom.

Nije joj odgovorio da joj pokaže da je doista zlovoljan. Skupila je suknju i popela se k njemu na orah.

– Jess, zar ne čuješ da te zovem? – ponovila je prijekorno i pogledala ga u oči.

Jess samo nijemo zakima glavom.

January podigne glavu i ugleda crnu ptičurinu na vrhu krošnje među zelenim lišćem.

– Jess, gle kolika je gadna ptičurina gore u krošnji.

Jess se trgne kad je to čuo. Prepoznao je lešinara i mrko se u njega zagledao.

– To je ona ista prokleta ptičurina što mi neprestano leti iznad glave cijeli dan. Zakleo bih se da me slijedi – reče Jess.

January ponovo pogleda u pticu-
rinu pitajući se nije li to neki zlo-
kobni znak.

– Jess, zar te snašlo neko zlo?

On kimne glavom.

– Kakvo?

– Ne znam još sigurno. Možda
sa zakonom. Možda s Hashom Har-
kerom.

– Ni jedno ni drugo nije dobro.
A što si učinio?

Uzdahnua je pa, rekao: – Jody
se prenaglio i pucao u Whiska Sha-
kera.

– Ubio ga?

– Ne, nije.

– Teško ga ranio?

– Ne, nije.

– A što je onda? – nestrpljivo
će January.

– Malo mu je okrznuo ruku.

– Pa to nije nikakvo zlo. Whisk
se neće ljutiti zbog takve sitnice.

– Nije to sve – prizna Jess u
pol glasa.

– A što još? – izgubila je
strpljenje January.

– Kad smo jutros dojahali u
grad – počeo Jess – svratili smo
kod Dominica u salun. Popili smo
nekoliko čašica i onda se raspoja-
sali. Dom nam je rekao da Hash
Harker danas očekuje gospođicu
Lucindu Cummins iz Fairwatera u
Virginiji. Namjerava se oženiti
njome. I onda se Jacob okladio u
zlatnik od 10 dolara da će je polju-
biti prije onog napuhanog starog
jarca Hasha Harkera. Izjahali smo
na cestu i tamo zaustavili kočiju. I
onda, dok se Jacob spremao da pol-
jubi tu Lucindu, Jody se tako pre-
naglio da je opalio.

– Ne vidim kakve veze ima s
tim zakonom. Ako Whisk nije ra-
njen, on vas neće prijaviti. On i
otac su stari prijatelji – razložno
ga je tješila January.

Svejedno to Jessa nije razve-
drilo. Samo je kimnuo.

– Ali tamo je bila – nastavio je
Jess – i stara debela žena i neka-
kav žgoljavac s polucilindrom na
glavi. Psovali su nas. Prijetili nam
vješalima i rendžerima. Bojim se
da nas ne prijave. Onaj žgoljo je
pucao za mnom.

– Zar zbog toga jer je Jacob pol-
jubio tu gospođicu?

– Nije ju on poljubio.

– Što? Zar ste zaustavili kočiju,
ranili starog Whiska, a niste dobili
okladu?

– U to nisam baš tako siguran.

– Nisi siguran?

– Pošto je Jacob podbrusio pete
onako neobavljena posla, ja sam je
zgrabio i poljubio. Samo ne znam
hoće li nam Dominic to priznati.

– Mora! – zagrijala se January.

– Ti si također Wiley, zar nisi? Što
ti učiniš za Jacoba, vrijedi kao da
je on sam učinio i obratno.

– Tako sam i ja onda mislio.
Svejedno nisam tako siguran. Če-
sto se pitam ne mora li čovjek sam
odgovarati za svoja djela, a ne da
za nj odgovara cijela njegova rod-
bina.

– Jess, ti dobro znaš što bi ti
otac rekao da te čuje tako govoriti
– podsjetila ga je sestra. – Jacob
i Jody tvoja su rođena braća, tvoja
krv i tvoja je dužnost da im poma-
žeš.

– Svakako – promrmljao je.

– Zar ti doista misliš da će se
zakon umiješati u takvu budala-
štinu? – upitala ga je i nasmije-
šila mu se samodopadno.

– A što ako se oni putnici po-
tuže upravi poduzeća?

– Ako im niste ništa uzeli, a
Whisk nije teško ranjen, oni će s
njima lijepo porazgovarati i sve će
biti zaboravljeno.

– A Hash Harker? On ima moćnih prijatelja u upravi poduzeća i veze u gradu. Potuži li se on upravi, morat će oni nešto poduzeti osim lijepih razgovora. Pošalju li onda za nama potjeru, otac će tako pobjesniti da ćemo grdno ispaštati.

January napući usne kao da o svemu razmišlja. Hash Harker je prgav i vrlo utjecajan čovjek u tom dijelu zemlje. Možda čak i u cijelom Teksasu. Teško je pretpostaviti što će on poduzeti ako se uvrijedi. A još je bilo teže pogoditi što će učiniti njezina braća.

– Gdje su sada? – upitala ga je January.

– A tko? – zagunda Jess.

– Pa Jacob i Jody!

– Kad sam ih posljednji put vidio, jahali su prema gradu.

– A zašto su tamo odjahali?

– Da se napiju. Oni misle da je Whisk mrtav, jer su odmah odmaglili s poprišta, pa ne znaju što se poslije dogodilo.

– Zar si ostavio braću da strepe od brige i straha?

– Sad vjerojatno već sve znaju.

– A ako ne znaju?

– Ma, neće im ništa biti.

– Oni su tvoja braća!

Pošto je duboko uzdahnuo, Jess podigne pogled. Lešinar je još sjedio u vrhu krošnje. Jess otrgne grančicu i baci je u gadnu pticu-rinu.

Uz graktaj pticu-rina raširi velika krila. Digla se s grane i odletjela.

Škripa stolca za njihanje odjednom je utihnula. Naborano čelo gospode Wiler još se jače namreškalo. Učinilo joj se da je čula leprsanje krila.

Odmah je prepoznala koban predznak čim bi ga vidjela. To joj

je bilo prirodno. Njezino je uho moglo čuti sablasne otkucaje satova u zidovima, a mogla je kazati i za kim se sova glasi. Vidjela je sive sjene i osjećala hladan dah, što nitko drugi nije mogao. Svi su se slagali da ima poseban osjećaj za nadnaravne pojave.

I u tom je trenu obuzeo takav osjećaj.

Osjećaj smrti gospodina Wileyja.

Oblizala je usne i zamislila se nad tim kobnim znakom. Zatim je srknula gutljaj laudanuma iz bočice. Pošto je položila bočicu natrag u krilo, počela se ponovo polagano njihati, duboko utonuvši u misli.

Škripa stolice za njihanje godila je njezinu uhu. Ona je bila više nego uvjerena da je Deke Wiley nikada neće ostaviti. Živ ili mrtav, on će joj se uskoro vratiti.

IV

Jess je uzeo odmorena konja, vitkonoga šarca. Izjahao je laganim korakom, kad opet opazi onu pticu-rinu. Letjela je visoko, ali u istom smjeru u kojem je i on išao. Osjećao se kao da ga namjerno slijedi.

Kad je stigao do ceste, krenuo je prema Hardlyju. Bio je siguran da će braću naći u Dominicovu salunu.

Salun Dominica Johanssena koji se zvao »Zlatni zmaj« bijaše najotmjeniji u cijelom Hardlyju. Izgledao je kao bar na prvorazrednom parobrodu. Zidovi mu bijahu od brodskog poda, svjetiljke na stropu od mjedi, a prozori zastrti tamnocrvenim zavjesama od baršuna.

Ali Dominicov je salun imao i nedostataka. Nije bio veći od željezničkog vagona, a u malene sobice na katu jedva da je stala i uska

postelja. Ali cijela se zgrada mogla rastaviti u dijelove, natovariti na vagone ili kola i prenijeti na neko drugo mjesto, čime se Dominic vrlo ponosio. Zapravo je to bila neka vrst montažne barake koja se u vrijeme gradnje željezničke pruge Union Pacific selila zajedno s radnicima kako se pruga gradila. Kad je pruga bila završena, Dominic ju je kupio jeftino i na nagovor graditelja Biga Johna Boohma postavio je u Hardlyju u nadi da će i tamo jednog dana, kako mu reče Boohm, stići željeznica.

Dominic je i dalje strpljivo čekao taj dan, brišući prljave čaše s još prljavijom krpetinom, čak i kad je Jess Wiley banuo na stražnja vrata.

Jess zastade na pragu i osvrne se po salunu.

– 'bro jutro. Dobro da si došao. Moram s tobom razgovarati – jedva ga je dočekao Dominic.

– Ima vremena. Jesi li vidio Jacoba i Jodyja?

– Posljednji put jutros s tobom ovdje. Je li Jacob poljubio zaručnicu Hasha Harkera kako se sa mnom okladio?

– Otprilike.

– Kako otprilike? Ili ju je poljubio, ili ju nije poljubio.

– Ja sam je poljubio, a to je isto, zar ne? – Ti nisi Jacob – nije se dao Dominic.

– Ja sam takoder Wiley, pa je to isto. Učinio sam to u njegovo ime.

– Ali ... ah, k vragu, nisam dosta pametan – zbunjeno će Dominic, pa nastavi sučući svoje veličanstvene žute brčine:

– Ja, Jess, ne bih sad o tome. Mene muči nešto važnije. Moram s tobom razgovarati.

– Ima vremena – odbije ga ponovo Jess, pa pode uskim drvenim stubama na kat. Pokucao je na druga vrata lijevo u uskom hodniku.

– Tko je? – javio mu se pospani ženski glas iz sobe.

– Ja sam, Nance. Otvori.

Zaškrupale su daske na podu. Vrata su se odškrinula. Iza vrata je provirila djevojka lijepa lica. Prirodna plava kosa bila je je uvijena u uvojke papirnatim uvijačima. Držala je kućnu haljinu zatvorenu pod vratom. Namrštila se.

– Što si tako poranio?

– Došao sam ti reći da danas neću moći navratiti.

– Oh – rekla je i pri tome zijevala.

– Vidjet ćemo se sutra – nastavio je.

– Aha.

– Idi sada! Spava mi se – ustuknula je i zatvorila mu vrata pred nosom.

Kad je sišao, činilo mu se da joj baš nije stalo do njega. A ni u sebe nije bio baš siguran.

Dominic je stavio čašu ispred Jessa na šank.

– Jess, imam jedan problem – nastavio je Dominic.

– Nisi ti jedini – promrmlja Jess.

– Riječ je o tvojoj sestri.

– O Junie. Zar je bolesna? – začuđeno će Jess.

– Ona je ... ovaj ... – počeo šaptom Dominic, pa se osvrne po salunu da vidi da li ih tko može čuti, te nastavi – trudna.

Jess rastegne usta u širok osmijeh i pokaže Dominicu sve svoje velike zube.

– Čestitam! – dreknuo je i mlatnuo Dominica dlanom po ramenu da se sve prašilo.

Ali Dominic tužno potrese glavom.

– Što je? Zar nije tvoje?

– Ona kaže da nije. A proklet bio ako i sam znam kako ona u to može biti tako sigurna. Može biti moje, koliko i od svakog drugog, zar ne?

– Pa naravno da može – suosjećajno će Jess.

– Ali to meni i nije važno. Glavno je da bude lijepo bucasto djetesce i da me zove tata kad govori – iskreno će Dominic.

– Pa što te onda muči?

– Junie me muči. Neće da se uda za mene.

– Slušaj, Dome, zar ti nije svejedno. Zar ti i sada ne nosi vodu i ne cijepa drva?

– Oh, ona je divna žena. I dobra je domaćica. Dobra mi je kao vjenčana žena. Da nije takva, ja bih lako našao neku drugu. A i navikao sam na nju. Želio bih da se vjenčamo, da bude gospoda Johansen. To je ono pravo – zadihano mu je objasnio Dominic.

– Možda, kad ti tako kažeš – reče Jess premda u to nije bio odviše siguran. – Nego, slušaj, Dome, je li možda Junie vidjela Jacoba i Jodyja?

– Ne znam. Kod kuće je, pa je pitaj. I reci joj koju lijepu riječ za mene. Možda je ti privoliš da se uda za mene – moljakao ga je Dominic.

– Pokušat ću – mlako će Jess.

– Ako je nagovoriš, malome ću dati tvoje ime, ako bude muško. A bude li žensko, zvat ću je Jessica – doviknuo je za njim Dominic.

Jess uzjaha šarca u dvorištu, pa se uputi do malene dašćare na uzvisini iza saluna.

– Junie! – zvao ju je kad se popeo na proplanak ispred dašćare.

Sjahao je, a uzde namotao oko kolca u plotu.

– Jess! – veselo je uzviknula Junie kad ga je ugledala.

Junie je bila najosjetljivije dijete u starog Wileyja. I dok su joj braća izrasla u snažne ljudine, a sestre stasale u kršne djevojke, Junie je bila krhka zdravlja i nježne tjelesne građe. Imala je tanak struk, dugi vrat, pravilne bijele zube, a lice su joj još krasila i dva velika crna oka. Stoga nije čudo da su se njome dičili roditelji, a braća je obožavala, jer je bila ljepotica.

Tako sam sretna što te vidim. Imam iznenađenje za tebe – rekla mu je i pružila mu obje ruke.

– Čuo sam već – reče uz sretan osmijeh Jess i primi je za ruke.

– Tko ti je rekao? Zar je mama imala prividenja?

– Ne. Dom mi je rekao.

– Što se to njega tiče i što on priča okolo o tome.

– On misli da je njegovo.

Otrgla je ruke iz njegovih. Stisnula je prste.

– To se njega ništa ne tiče! Već sam mu rekla! To najvjerojatnije nije njegovo dijete! – pjenila se lijepa Junie.

– Kako možeš biti tako sigurna? – čudio se Jess koji se nije baš dobro razumio u te ženske stvari.

– Znam ja što osjećam!

– To su onda samo nagađanja.

Potresla je ozbiljno i svečano glavom.

– To može osjetiti samo žena koja pod svojim srcem nosi dijete – rekla je i stavila ruku na srce.

Jess se u nju zapiljio podignutih obrva. Junie mu se nasmiješila i uzela ga za ruku.

– Dodi, skuhat ću ti čaj!

– Žuri mi se – opirao se, ali je ipak ušao za njom u sobu i sjeo za stol.

Dominic je volio sve što dolazi iz Kine. Maštao je da će jednog dana tamo i otputovati. Imao je prekrasan čajnik i šalice iz Kine. Stoga je Junie svoje goste pozivala samo na čaj. Držeći dragocjen čajnik objema rukama, Junie se obratila bratu:

– Jess, imam jedan problem.

– U vezi s djetetom?

– Riječ je o Dominicu. Gnjava me da se udam za njega.

– A zašto se onda ne udaš?

– Jer ga ne želim za muža.

– Obećao mi je da će djetetu dati moje ime ako te nagovorim da podeš za njega.

– Već sam mu izabrala ime – odgovori mu sestra i sretno se nasimješi.

– A kako znaš da će biti muško?

– Osjećam tako.

– Predosjećaj buduće majke?

– Da, ako baš hoćeš.

– A kako će se zvati?

– Hash.

– Kao Hash Harker? – izlaze Jess i smrkne se.

Potvrdila mu je lagano kimnuvši glavom.

– Meni je Dominic drag – rekla je kada je voda uzavrela, a ona prišla štednjaku i okrenula leđa Jessu – ali ja želim čovjeka koji mene treba.

– Pa i Dom te treba, Junie. Tko bi mu pospremao kuću i brinuo se o njemu da nema tebe? – odlučio je reći i koju dobru za Dominica, jer Dominic nije bio loš čovjek.

– Već će se naći neka budala koja bi se udala. A Domu je to svejedno. Njemu je glavno da nađe ženu i da joj da svoje ime. Ja se ne

udajem samo zbog toga da bih bila gospoda Johanssen.

– Zaista si se tako zacopala u tog Hasha Harkera? – upitao ju je kad je ponovo sjela za stol.

Oklijevala je trenutak, a onda jedva vidljivo kimnula. Jessu se učinilo da se čak zarumenjela, što joj se inače nije događalo.

– A znaš li ti da on već ima onu gospođicu Lucindu Cummins iz Fairwatera u Virginiji?

Ponovo je kimnula, a Jess je samo duboko uzdahnio.

– Hoće li mama i Jan doći sutra na zabavu? – upitala ga dok mu je točila čaj u šalicu.

– Aha – odvratio joj je kratko.

– Nemoj im ništa reći o djetetu. Pusti da ih ja iznenadim, molim te, Jess.

– Svakako. A jesi li možda vidjela danas popodne Jacoba i Jodyja?

– Ne, nisam – odgovorila mu je i pogledala ga iskosa – ali sam nešto načula da ste presreli kočiju i pucali u Whiska. – Aha.

– A zašto ste to učinili, zaboga? Pa Whisk nikada ne prevozi novce.

– Znam. Nismo ga zaustavili zbog novca.

– A zašto ste ga onda zaustavili?

– Tako, jahali smo prerijom i divljali.

– Oh – bilo je sve što je izustila jer je to za nju očito bilo valjano opravdanje za takav čin. Ponudila ga je uštipcima uz čaj.

Čim je popio čaj i obrisao usta od mrvica, Jess je ustao od stola.

– Zar već ideš?

– Moram.

– Popij još jednu šalicu.

– Nemam vremena. Hvala. Imam posla – izvlačio se, te uzeo još jedan uštipak i spremio ga za poslije.

– Kaži mami da se radujem što ću je sutra vidjeti, ali zapamti, ni riječi o onom – upozorila ga je Junie na rastanku.

– Razumijem, gospodo – dotakao je prstima obod šešira, okrenuo se na peti i otišao.

Ona je sebi natočila još jednu šalicu čaja.

V

Čim je izašao na trijem Dominicove dašćare, Jess opet ugleda onog lešinara. Čučao je na krovu staje i kao da ga je tamo čekao. Jess je tada bio siguran da je to neki koban znak. Jedan od najgorih. Posegnuo je za revolverom.

Ptica raširi krila i vine se nebu pod oblake.

Jess odlučio da će ga ustrijeliti kad ga idući put vidi.

Dok je još držao ruku na dršku revolvera, začu neko komešanje u staji. Polaganim je korakom ušao kroz odškrinuta vrata u staju. Ponadao se da su se možda Jacob i Jody tamo sakrili.

Na sjeniku se čulo šuškanje i šaputanje.

– July, sidi! – strogo je naredio svojoj najmlađoj sestri.

– Neću.

– Silazi ili ću pucati – zaprijetio joj i napeo revolver.

– Samo se usudi.

Potegnulo je obarač pošto je naci-ljao visoko iznad sjenika. Strašan im je prasak zaglušio za tren uši. Plavičast dim baruta vinuo se po staji.

– Ah! – zavapio je dječjački glas sa sjenika.

– Ne plaši se, Hassane. Otac će ga prebiti ako nas pogodi – hrabrila ga July.

– Možda i hoće ako tebe pogodi, ali za mene neće ni prstom maknuti – razložno joj odvrati dječak.

– Što vas dvoje radite tamo gore? – upita ih Jess.

– Valjamo se po sijenu – odvrati mu July uz hihot.

– Vas smo slijedili – prizna mu istinu Hassan koji je umalo napunio gaće od straha.

– Ti, Jess, ostavljaš za sobom tako vidljive tragove da te i čorav lešinar može slijediti po mrkloj noći – prigovori mu July.

Jess potrne kad je čuo riječ lešinar.

– A zašto me slijedite? – zanimalo je Jessa.

– Igramo se. A kamo ćeš sada?

– Pa da me opet slijedite, zar ne?

– Svakako.

– Trebalo bi da pomažeš January oko kuće, a ne da se skitaš – prekori je Jess.

– Da sam muško, onda bi me vodio svuda sa sobom kao Jodyja, zar ne? – predbacila mu je July.

– On je stariji od tebe – pravdao se Jess.

– Stariji je, ali bedastiji. Da si me poveo u pljačku kočije, ja ne bih sve zabrijala kao on. Ali ti se stidiš sa mnom poći i na pojilo – prigovorila mu je July.

– Tko ti je rekao za kočiju? – zaprepasteno će Jess.

– Sve ja znam.

– Imaš bujnu maštu. Možda bih te ja i poveo katkad sa sobom da mi ne krađeš metke iz revolvera.

– I u pljačku kočije?

Jess samo prezirno otpuhne.

– Vidiš, da Jodyju nisi opet dao metke pošto sam mu ih ja ukrala, on ne bi imao čime pucati u ljude oko sebe. A što ćeš učiniti kad

stignu rendžeri, Jesse. Bože, što će ti otac reći!

– Tebe se to ne tiče.

– Tiče, i te kako tiče! Moramo biti složni. I ja sam Wiley, premda sam žensko – podsjetila ga July.

Jess joj to nikako nije mogao poreći.

– Zašto nam kradeš metke iz revolvera?

– Nemam novca da ih kupim, a nitko mi ih ne poklanja.

– Ti si i tako loš strijelac, pa je šteta metaka – narugao joj se Jess.

– A kako da vježbam bez metaka? – pobunila se July.

– A htjela bi vježbati? – upita je Jess kome je u tom trenu na um pala dobra misao.

– Svakako.

– Imaš li revolver sa sobom?

Plaho je kimnula glavom, jer su joj branili da se igra oružjem.

– Imam jedan lagan posao za tebe. Jedan me lešinar progoni cijeli dan. Napuni ga olovom i dat ću ti još šest metaka – reče Jess dok je iz bubnja svog revolvera istresao na dlan četiri metka.

– Nije dobro ubiti lešinara. To donosi nesreću – javio se Hassan.

– Ne laži! – dreknula je na nj July, pa brže-bolje zgrabila metke sa Jessova dlana.

– Donijet ću ti ga na pladnju – obećala je.

U July je očito kolala krv starog Wileyja. Bila je pustopašna i divlja. Sasvim različita od sestara. Odijevala se neuredno u stare majčine haljine koje su oko nje lepršale i visile kao na vješalici.

Hassan se u međuvremenu izvuкао iz mračnog kuta i stao joj uz bok. Imao je crnu kosu i crne oči. Bio je plašljiv, ali July je bila sigurna da će uskoro postati prava muškarčina.

Hassanova je majka bila iz plemena Mojave, a otac Ali Ibn Arabin. Bio je gradski ljekarnik i po potrebi vidar. Hassan je od njih dvoje mnogo toga već bio naučio.

– Moj otac ima otrov za ptice – pohvalio se Hassan.

– Meni je svejedno kako ćete ga dokrajčiti – reče Jess.

July izvuče kolt ispod široke haljine.

– Nisi ti ni tako loš brat kako se praviš. Bolji si od Jacoba i Jodyja – pohvalila ga July dok je punila kolt.

Jess nešto progunda, okrene joj leđa i ode. Potrcala je za njim do vrata staje.

– Još tražiš Jacoba i Jodyja? – doviknula mu je.

– Aha.

– Skrili su se gore u Vučjem brlogu.

– Vidjela si ih tamo?

Potresla je glavom.

– Ali svejedno zna gdje su – dobaci mu Hassan.

Jess zaključio da Hassan ima pravo. July je od majke naslijedila nadnaravnu vidovitošć. Pomalo ponosan na svoju sesticu, Jess joj se nakloni i prstima dotakne obod šešira.

– Najljepša hvala.

– Ne bih ti rekla da mi nisi dao metke – povikala je za njim.

Uzjahao je šarca i odjahao u Glavnu ulicu. Morao je kupiti metke prije nego što ode po braću u Vučji brlog.

VI

Gradić Hardly nije sagrađen baš onako kako je zamislio njegov utemeljitelj, Big Jim Boehm. Tako gdje je trebalo da budu poprečne ulice rasla je paprat i žbunje koje su brstile koze.

Jedina poprečna ulica u Hardlyju bila je Šesta ulica.

Jess Wiley zaustavi šarca na uglu Glavne i Šeste ulice ispred trgovine mješovitom robom. Zavezao je konja za klimavu motku privežišta i ušao u trgovinu.

Prodavaonicu je osvijetljavala velika svjetiljka sa stropa. Vlasnik trgovine McDonald Dudley posluživao je dvije žene i pokazivao im tkanine uz prozor na danjem svjetlu.

Domahnio je Dudleyju, i kako je odmah prepoznao raskošne obline udovice Quick, a nije više mogao natrag, Jess hitro pode u odjel željeznom robom koji je bio u polumraku.

— Oh, ostavila sam torbicu na pultu — reče Lucinda.

— Ovdje, draga moja, moraš paziti na svoje stvari. Ovo nije Fairwater u Virginiji. Hardly je pun džepara i lopova — upozorila ju je njezina pratilja udovica Quick.

Ali Lucinda u tom trenutku nije mislila na torbicu. Pohitala je za Jessom.

— Gospodine Wiley — pozvala ga je tiho.

Jess se zavukao među stalke s puškama u nadi da će tako ostati nezapažen.

— Vidjela sam vas kad ste ušli. Javite mi se.

— Izvolite, gospodice — javio joj se napokon iz polumraka.

— Gospodine Wiley, moram s vama razgovarati. Mnogo sam čitala o ovim krajevima i ovdašnjim ljudima. Znam da odijelo ne čini čovjeka. I u priprostih ljudi plemenit je duh.

Lagano je kimnuo glavom pitajući se što mu to ona govori.

— Znam — nastavila je Lucinda Cummins — da ste vi unatoč vašoj vanjštini u biti džentlmen.

Oblizao je usne i zatrepao očima.

— Odmah mi je to bilo jasno po načinu kako ste me jutros gledali uz kočiju. Učinit ću grdnu grešku koju ću ispaštati cijeli život ako mi ne pomognete. Morate mi pomoći, gospodine Wiley! — vapila je gospodica Lucinda Cummins.

— Kako? — zabezeknuto će Jess.

— Vidite... oh... gospodin Hash Harker je vrlo drag čovjek... Ali ja se ne mogu udati za nj... ne sada kad sam... — tražila je riječi kako da se najbolje izrazi — otkad sam s vaših usana osjetila žar ljubavi.

— A? — istisnuo je iz grla Jess i sav se oznojio.

— Morate me odvesti oдавде, spasiti me od svega toga! — očajno je zavapila gospodica Lucinda Cummins i u tren oka bacila se na nj i čvrsto ga zagrlila oko vrata.

Jess je malo izgubio ravnotežu i posrnuo korak unatrag. Nogom je udario u stalak i uz tresak srušio ga na pod.

— Cindy! — krikнула je udovica Quick.

Lucinda se skamenila. Jess proviri preko njezina ramena.

— Vi, prostak! — urlala je debela dama — odmah pustite tu jednu djevojku!

Lucinda se napokon odmakla od Jessa i okrenula prema pratilji bljeda u licu kao smrt. Iza debele pojave udovice Quick, Jess je čuo glas trgovca Dudleyja koji je pokušao spasiti situaciju.

— Dobar večer, Jess. Čime te mogu poslužiti?

— Dobar večer, Dude. Molim te kutiju metaka. Zapiši na moj račun — spremno mu odgovori Jess koji se također snašao.

— Hvala. Dodi opet, Jess — otpravi ga Dudley.

– Nasilnik! Čekaj samo dok te ja tužim gospodinu Hashu Harkeru! Dobit ćeš ti svoje! – vikala je prijeteci za njim udovica Quick.

Jess se brže-bolje okrenuo i pobjegao u skladište i kroz stražnja vrata na dvorište.

Čim je zalupio za sobom vrata skladišta, potrčao oko kuće do privrežišta ispred prodavaonice. Udovica Quick se toliko derala da se vika čula na ulicu. Nekoliko se prolaznika zaustavilo da vide što se tu događa.

Razvezao je uzde i upravo u tom času ugledao pri dnu ulice Hasha Harkera. Harker je išao prema trgovini mješovitom robom gdje je imao zakazan sastanak sa svojom ljupkom zaručnicom. Kad je ugledao Jessa, sjetio se mrzovoljno da je nevoljko obećao jezičavoj udovici Quick, pratilji njegove zaručnice Lucinde Cummins iz Fairwatera u Virginiji, da će tražiti od Jessa zadovoljstina za uvredu časti gospođice Lucinde, svoje zaručnice zbog poljupca kod kočije.

– Hej, Wiley, pričekaj trenutak – povikao je Hash Harker i za tren dotrčao do Jessa.

Jess se namrštiio sluteći da to neće dobro svršiti.

– Jess, – smeteno će Hash Harker koji je bio deset godina stariji od Jessa – ti znaš da sam ja džentlmen i potomak vrlo ugledne i stare teksaške obitelji.

Jess kimne glavom. O tome se dosta naslušao. Hash pogleda Jessa, zatim se ogleda oko sebe, pa zakašlja da pročisti grlo.

– Džentlmen poput mene ima i obaveze prema svojoj časti. Jess, hoću reći da ima obveza koje se moraju poštovati, bez obzira na sve. Ti to znaš, zar ne?

Jess ponovo kimne premda nije znao na što Harker cilja.

– Vjerujem da znaš da sam zaručen s gospođicom Lucindom Cummins iz Fairwatera u Virginiji.

– Aha.

– Zapravo, ti si već upoznao moju zaručnicu.

– Da.

– Rekli su mi da ste ti i tvoja braća jutros zaustavili kočiju ispred grada i da si ti... hm... bio nepristojan prema mojoj zaručnici.

– Pa moglo bi se to tako nazvati

– promrmlja Jess.

– Nemoj misliti da ja imam nešto protiv tebe, ali kao džentlmen trebao bih nešto poduzeti u vezi s time. Znaš valjda što hoću reći?

Jess nije znao, ali je svejedno kimnuo glavom.

– Drago mi je da me razumiješ i da se sa mnom slažeš – reče Hash Harker svečano, te skine rukavicu od mekane žute kože i pljusne s njome Jessa preko lica.

Jess udari Hasha Harkera šakom pod bradu.

Razjapljenih usta, Hash Harker posrne unatrag i izvali se na leđa.

Kad ga je Jess vidio na leđima u prašini, pomislio je da je možda pretjerao i upravo kad je htio Harkeru pružiti ruku da što lakše ustane, pred njim iskrsne debela udovica Quick.

– Oh, što si to učinio? Neodgojeni lupežu! – siktala je na njega kao užarena lokomotiva.

Harker je sam ustao. Pokupio je sa zemlje rukavicu od žute mekane kože i njome otresao prašinu s otmjena odijela. Pogledao je Jessa više s povrijeđenim dostojanstvom, negoli srdžbom u očima.

– Moj će te sekundant još večeras posjetiti – rekao je ukočeno, pa se okrenuo i otišao prema trgovini mješovitom robom. Udovica Quick pratila ga je u stopu.

Probivši se laktovima kroz okupljenu svjetinu, Matt Matthews izbiže ispred Jessa.

– Jesse, znaš li ti što on hoće?

– zastrašeno ga upita Matt.

– Što?

– Hash Harker te upravo izazvao na dvoboj!

– A? – začudio se Jess.

Začu se iznenađan žamor svjetine oko Jessa. Pike Peckett podigne šaku punu novčića.

– Kladim se u tri dolara da će Hash pobijediti – povikao je Pike Peckett.

– A ja u dvadeset da neće! – razdraženo mu odbrusi Jess glasno i jasno da su ga svi mogli čuti.

VII

Dok je Jess jahao niz Šestu ulicu, pomno je promatrao nebo. Neka velika pticurina letjela je previsoko, pa je nije mogao razaznati.

Čim je izjahao iza posljednjih kuća, krenuo je prečicom preko polja prema Vučjem brlogu. Stupić dima podizao se prema nebu u daljini. Netko je zacijelo bio tamo.

S braćom su u Vučjem brlogu bili i July i Hassan. Svi su sjedili oko vatre. July je okretala zeca na ražnju.

– Hej! – pozdravio ih Jess.

– Jess, zašto jutros nisi došao za nama? – prvi se javio Jacob.

– Jadan stari Whisk. Jess, vjeruj mi, nisam ga htio ubiti – jecao je Jody.

– Jesi li donio bocu, Jess? – upita ga Jacob.

Jess zatrese glavom. Usta su mu se napunila slinom od mirisa pečena mesa. Posegnuo je u džep kaputa po kolač koji je dobio od Junie. Izvukao je šaku punu mrvica.

– Što ne sideš? – pozvala ga July.

Obrisao je mrvice s prstiju o hlače.

– Jadni stari Whisk – turobno će Jody.

– Moramo mu onda poći na sprovod – reče Jacob.

– Zar im nisi rekla ono o Whisku? – upita Jess sestru kad je čučnuo uz nju.

– Što ona zna o Whisku? – upita Jody i načuli uši.

July zatrese glavom.

– Zašto nisi?

Slegnula je ramenima, a oko usta joj zatitra vragoljast osmijeh. Jess shvati da se July bavljala na račun starije braće. July pogleda Jessa kao da se to sve nje ništa ne tiče.

– Jess, budući da nisam mogla pronaći onog lešinara, ja sam ustrijelila zeca.

– Što je bilo s Whiskom? – izderrao se Jody koji to više nije mogao podnositi.

– Whisk nije mrtav – javio se napokon Jess – a nije čak ni teže ranjen. Zrno mu je samo okrznilo ruku.

– A? – začudeno će Jacob.

– I vi biste to znali da niste pobjegli kao zečevi i mene ostavili samoga s njima – prekori ih Jess.

Jody je dugo buljio u Jessa sve dok nije konačno shvatio što je čuo.

– Znači da je sve u redu? – izlance sav sretan Jody.

Sve osim Hasha Harkera, pomisli Jess, ali nije još htio braću time opterećivati. Stoga samo kimne glavom.

– Zec je gotovo pečen – najavila je July.

– Ja sam gladan kao vuk – doda Jacob.

– I ja – brzo dometne Jody.

Jess ih je promatrao kako se grabe za pečenkom. Nalikovali su na djecu na izletu, svi nasmijani i veseli.

On se nije veselio. Unatoč vatri, trésla ga zimica. Osjećao se osamljen, premda je bio s braćom i sestrom.

Polagano i neopazice je ustao i prikrao se svome konju.

* * *

Kad je stigao kući, tamno crvenilo neba pretopilo je već u sivilo i utočulo na istoku u tamu večeri.

Svjetlost kroz prozor sobe padala je na kočiju Hasha Harkera ispred trijema. Ako je Harkerova kočija ispred kuće, onda je nevolja u kući, zaključio je Jess i zaustavio konja.

Dok je pomno promatrao kočiju, začuje topot konjskih kopita. July i Hassan dojahali su za njim zajedno na ledima njezina pjegava konja.

– Kočija Hasha Harkera, zar ne? – šaptom će July.

– Gdje su Jacob i Jody? – upita Jess.

– Dolaze pješice. Pobjegao im je konj – reče July i zahihota.

– Jody mu je zaboravio sputati noge – objasni mu Hassan.

– Što misliš zašto je Hash došao? – upita July brata.

– Slušaj, sestro, hoćeš li mi učiniti uslugu?

– A što ćeš mi dati?

Dva metka.

– Hoću šest!

– Dobit ćeš tri. To ti je dosta – odrješito će Jess.

– Dobro, može tri – pristala je July uz uzdah – ali samo stoga što si ti moj najbolji brat. Što hoćeš od mene?

– Ti i Hassan čekajte ovdje Jacoba i Jodyja. Ako kočija bude još

tu kad se oni vrate, reci im da se skriju u štagalj. Ja ću sam sve srediti s Harkerom.

– Zar ćeš ga ubiti?

– Neću ako ne moram.

– Ali morat ćeš, zar ne? Ja bih to rado gledala.

– A zašto bih ja morao ubiti Harkera?

– Jer će inače on tebe zbog zaručnice.

– Neće.

– Što ćeš onda s njim uraditi?

– Ovisi – reče zagonetno Jess.

July je duboko uzdahnula. Očito je bila razočarana.

– Noćas se neće ništa presudno dogoditi između mene i Harkera – utješio ju je Jess. Odjahao je prema kući. July i Hassan gledali su napeto za njim.

Jess je sjahao ispred trijema i zavezao konja za stup. Popeo se na trijem i pogledao kroz prednji prozor u osvijetljenu dnevnu sobu a zatim je ušao u kuću.

Kočija se odjednom malo zanjihala, pa zaškripala i iz nje se iskočio čovjek. Odsuljao se pognut prema trijemu.

– Tko li je taj? – tiho će Hassan.

– A otkud da ja znam? – otrese se na nj July.

Vidjeli su ga kako se penje na trijem i kako puže prema otvorenu prozoru sobe.

– Pa to ti je Hash Harker – prepoznala ga je July pri odsjaju svjetlosti iz sobe.

– Kladim se da nije došao s dobrim namjerama kad se šulja oko kuće kao lopov – dometne Hassan, a to je bilo dovoljno da raspali July.

– Hoće da zaskoči Jessa zbog one napirlitane guske iz Fairwatera u Virginiji. Sad ću mu ja pokā-

zati – reče July i izvuče kolt ispod suknje.

– Ali nemaš više metaka – došapnuo je za njom Hassan.

Potrčala je žustro kroz tamu sve do trijema. Čovjek pod prozorom sobe nije ju čuo. Oprezno je provirila na trijem.

Harker je čučao ispod prozora. Činilo se da prisluškuje što se unutra govori. Ruke su mu bile na prozoru, prazne.

Kad je to vidjela, July se povukla iza kuće. Popela se na bačvu i provirila kroz stražnji prozor sobe što je gledao na dvorište.

Dominic Johanssen sjedio je na pohabanom kauču. U ruci je držao šalicu čaja, jedinu koju su imali, a da nije bila otkrhnuta. Upravo je podigao brčine i prinio šalicu ustima, kad je u sobu banuo Jess.

January je ukočeno i uspravno sjedila na stolici nasuprot Dominicu. Svoju je šalicu držala u krilu. Čim je ugledala Dominica bez Junie i čula da traži Jessa, znala je da on donosi neke loše vijesti, pa je s njime stoga izmijenila tek po koju pristojnu riječ. Jedva je čekala da dodé Jess.

Gospoda Wibey njihala se na stolici u kutu sobe. U krilu je držala bočicu laudanuma. Oči su joj bile napola zatvorene, glava naslonjena na jastučić. Smiješila se blaženo. Ako je i opazila Jessa kad je ušao, nije to pokazala.

– Dobar večer, Dome! – pozdravi ga Jess i kimne sestri. Zgledao se trenutak u Dominica, jer njega tu nije očekivao. Dominic položi šalicu na pod i zasuču svoje žute brčine.

– Divna i tiha noć, zar ne? – reče Dominic.

– Malo je sparno – reče Jess.

– Tako je uvijek u ovo doba godine.

– Imaš pravo.

– Zahladit će za koji mjesec.

– Dabome.

Jess je zašutio i gledao upitno u Dominica.

– Jess – počeo Dominic i ustane

– ja ... Ja ... – zašutio je i počeo se opipavati po prsima. – Je li vam se otac javio?

Jess potrese niječno glavom.

– Davno je otišao, zar ne? – nastavi Dominic.

– Aha.

– Misliš li da će se uskoro vratiti?

– Možda hoće.

– A ti ne znaš kada će to biti, je li?

Jess potrese ponovo glavom. Dominic mu je već počeo ići na živce.

– K vragu, čovječe, počni već jednom – izderao se nestrpljivi Harker s trijema.

Dominic se okrene kao zvrk k prozoru. Desnom je rukom čvrsto pritiskao srce.

– Harkeru, pobogu, vama nije mjesto ovdje! – uzrujano će Dominic.

– Dobra večer, Jess, dobra večer, moje dame – pozdravi ih pristojno Hash i nakloni se gospodi Wiley i January.

– Dobra večer, gospodine Harker – pozdravi ga January.

Činilo se da njena majka nije čula pozdrav. Smiješila se slatko onome što je vidjela ispod svojih zaklopljenih vjeda.

– Predajte mu već jednom moje pismo – naredio je Harker Dominicu Johanssensu oporim glasom.

– Kakvo pismo? – upitala je January.

Nitko joj nije odgovorio.

– Harkeru, u knjizi piše da vama ovdje nije mjesto! – izderao se na njega Dominic.

– Kojoj knjizi? – upitala je January.

Ponovo, nitko joj nije odgovorio.

– Dajte ovamo tu knjigu da vam pokažem! – odlučno će Dominic i pruži ruku kroz prozor prema Harkeru.

– Koju knjigu? – gotovo se izderala January.

– Pravilnik o dvoboju. U kojici je. Odmah ću ga donijeti – skrušeno će Harker.

January uhvati Jessa za rukav.

– Molim te, Jess, kaži mi što sve ovo znači?

Jess pogleda u Dominica.

– Daj to što si mi donio!

Dominic pokorno posegne u unutarnji džep kaputa, izvuče iz njega pismo i pruži ga Jessu.

Jess otkine pečat, otvori pismo i vrati ga Dominicu.

– Što je to? – upita January.

– Izazov – odgovori joj kratko Dominic i zakašljuca, pa počne čitati.

– Jessu Wileyju. Dragi moj, gospodine! Kako je danas gore naslovljeni, imenom Jess Wiley iz Hardlyja u Teksasu nanio tešku uvredu plemenitoj gospodici Lucindi Cummins iz Fairwatera u Virginiji, ja, niže potpisani, izazivam ovime, u ime uvrijeđene dame, gore naslovljenog da to riješi na častan i doličan način, na prikladnu mjestu, u prikladno vrijeme, s oružjem kako se to dogovore donosilac ovog pisma i gore naslovljeni, a u skladu sa časnim običajima među džentlemenima. Što skoriji odgovor ponizno očekuje vaš najiskreniji i pokorni sluga H. pl. Harker. P. S. Samo krv može isprati takvu uvredu – završi Dominic čitanje pisma.

– A što to znači? – upita January mršteći se na pismo.

– Dvoboj! Jess i Hash borit će se u dvoboju – povikala je July kroz prozor.

VIII

Hassan je čekao Jacoba i Jodyja dok nisu doklipsali kući. Držeći se podalje od njih, da mu ne uzmu konja, ponovio im je doslovce što im je Jess poručio, a tada je odveo pjegava konja u koral, pa požurio za July.

Popeo se na bačvu upravo kad je July kriknula:

– Dvoboj!

Uskoro su ponovo zaškrilale daske na trijemu i Hash Harker odgurne zavjesu na prozoru, pa proviri u sobu i pruži tanku knjižicu.

– Evo je!

– Vidiš što tu piše? – upita Dominic Harkera pošto mu je zgrabio knjižicu iz ruke i gotovo mu je nabio na nos, pa se Harker morao odmaknuti da vidi naslov.

– John Lyde Wilson, Savannah, 1870, Kodeks časti ili pravila o vladanju protivnika i sekundanata – pročitaj mu ga Dominic.

Zastao je i slavodobitno pogledao redom sve prisutne oko sebe.

– Cijelo sam poslijepodne – nastavio je Dominic – proučavao ovu knjigu. Sve mora biti prema pravilima. Razumijete li?

Svi su nesigurno zakimali glavama.

U tom trenu Jacob potegne July za suknju.

– Ma, pusti me! – zarežala je.

– Što se to tamo događa? – zanimalo je Jacoba.

– Svašta.

– A što to svašta? – potegnulo je ponovo, ali jače.

– Hash Harker je pošasavio i izazvao Jessa na dvoboj.

– Bogati! Dvoboj! Revolverima?
– zaprepastio se Jacob.

July je pretpostavljala da će se boriti revolverima. Nije mogla zamisliti brata kako juri za Harkerom s mačem u ruci. Jess i nije imao mača. July nije poznavala nikoga tko je imao mač.

– Bit će to najveći događaj u Hardlyju otkad je otišao Big Jim Boohm – istakne Jacob.

– Makni se da i ja vidim – Jody je potegnuo July za suknju. Udarila ga je nogom u rame.

– Traži sebi mjesto! Mene ostavi na miru!

Jody bi se bio s njom potukao da ga Jacob nije odvuкао sa sobom.

– Dodi, idemo unutra! Ne moramo viriti kroz prozor kao dječurlija – posprdnō će Jacob.

– Ali Jess je rekao da ne smijemo ući dok ne dođe po nas u štagalj – podsjeti ga Jody.

– Vrlo važno! Ja ću promatrati s vrata.

Kad su stigli na prag, Dominic je čitao naglas pravila o dvoboju, slijedeći prstom retke.

– Jeste li sad razumjeli što to znači? – upita Dominic kad je došao do kraja stranice.

Harker kimne. Jess i January buljili su u Dominica kao telci u šarena vrata.

– To znači da vi, Harkere, ne smijete doći ovamo – ponovio je Dominic.

– Zar ne smijem ni gledati kroz prozor?

– Vi ne možete držati jezik za zubima, a smijete razgovarati samo sa svojim sekundantom, to jest sa mnom. Ja sam dužan dogovoriti se o svemu i pripremiti vaš dvoboj – objasni mu Dominic.

– Ali ja nisam izustio ni riječi. Ja sam samo slušao – pravdao se

Harker, pa se obrati Jessu ne ha-jući mnogo za Dominicovo upozorenje:

– A jesi li ti već našao sekundanta?

– Nisam.

– A imaš li koga na pameti?

– Nemam – pokunjeno će Jess, a Jacob se u to isprsi i stupi preko praga u dnevnu sobu.

– Ja ću Jessu biti sekundant.

– I ja ću Jessu biti sekundant – ponovi Jody kao jeka.

– Ne može krvni rod. Tako piše u ovoj knjizi – povikao je Dominic.

– Nema te proklete knjižurine koja će meni određivati što ja smijem, a što ne smijem – ražestio se Jacob.

Jody kimne da se slaže s bratovim mišljenjem.

– A što ti onda kažeš? Imaš li što protiv toga da Jacob bude moj sekundant? – Jess upita Hasha.

– Što se mene tiče, uzmi koga hoćeš – velikodušno će Hash.

Dominic zastenja kao da se guši. Lice mu je bilo crveno kao paprika. Riječi potekoše iz njega kao bujica:

– Trebalo je da znam da se toga ne vrijedi prihvatiti. Trebalo je da znam da ovamo ne vrijedi dolaziti. Trebalo je da znam da vi, Harkere, nećete ostati u kočiji kako ste mi obećali. Trebalo je da se odmah odvezem...

– Ne dopuštam nikome da upravlja mojim čistokrvnim ždrijepcem – presiječe ga žustro Hash Harker.

– Trebalo je da se ovamo dovezem svojom dvokolicom. Trebalo je da Jessu dam pismo i da odmah odem. To je sve! – završi Dominic.

– Ali zar ja nekome smetam? – obratio se Harker ukućanima.

Skripa stolice za njihanje gospode Wiley odjednom je utihnula. Zakašljala je da pročisti grlo. U iznenadnoj tišini svi su pogledali u nju. Zagledala se poluzatvorenim očima u prozor.

– Jesam li ja to čula glas gospodina Harkera?

– Da, gospodo – reče Harker i nakloni joj se udvorno.

– Jesse, zašto ne pozoveš gospodina u kuću? January, donesi još jednu šalicu za gospodina Harkera.

Harker zakorakne jednom nogom preko prozora u sobu.

– Ne smijete ovamo ući. Zapravo ne smijete ovdje uopće biti – protestirao je Dominic žučljivo.

– Prokletstvo! Valjda i ja imam neko pravo! To je moj dvoboj, zar ne? – reče otresito Harker kad je stupio s obje noge u sobu.

– A ne! Ako je tako, ja odustajem! Nisam htio uopće biti vaš sekundant. Pristao sam radi Junie. Ona me je nagovorila – ljutito će Dominic i lupi knjigom po stolu.

– Zar samo zbog Junie? – upita ga Jess.

– Pristao sam da mu budem sekundant jer se Junie raznježi kad ga vidi. A sve što čovjek radi ima svoje granice, čak i kad je posrijedi neka žena. Kunem vam se, sve ima svoje granice! – zadahtao se Dominic prijeteci prstom Harkeru, a zatim se okrenuo i kao vjehar izjurio iz sobe.

– Vratite se, Dome, bit će po vašem ako je to ono što Junie želi – povikao je za njim Harker.

Ali Dominic je bio čvrsta karaktera. Njegovi teški koraci odjekivali su po daskama trijema i poslije se stišali niz stube. Malo zatim čuli su topot konjskih kopita.

– Prokletstvo! Gdje da sada našem drugog sekundanta? – zagunda ozlojeđeno Harker i namršti se.

– Ako moja sestra Junie želi da imate sekundanta, onda ću vam ja biti – javio se dobrovoljno Jacob gledajući Harkera.

– Tko?

– Ja, ako to želi Junie. Ja ću to biti – povikao je ponosno Jacob.

Odjednom se opet javi gospoda Wiley.

– Jacobe, jesi li to ti?

– Da, mama, ja sam – blago će Jacob.

– Je li i Jody s tobom?

– Tu sam, majko – javi se Jody i korakne naprijed.

– A gdje je July? Učinilo mi se da čujem i njezin glas.

– Evo me, majko! – povikala je July dok se verala kroz dvorišni prozor u sobu.

Hassan je s bačve promatrao što se zbiva u sobi.

– Sva su moja djeca ovdje – reče majka i podigne otežale vjede.

– Svi smo ovdje osim Junie – reče joj Jess.

– Junie je otišla od kuće – promrmlja gospoda Wiley.

– Ona živi u gradu – reče January.

Majka trepne očima. Ispod poluzatvorenih vjeda oči joj bijahu suzne. Činilo se kao da gledaju neko priviđenje u velikoj daljini.

– Djeco, gospodin Wiley je mrtav – rekla je tiho nakon kratke stanke gospoda Wiley.

Jess otvori usta i zablenu se u majku. Jacob i Jody se samo zгледаše. Hash Harker se zapilji u vrškove svojih cipela. January pritrča k majci.

– Što je tebi, majko? – upita je January i smrkne se.

– Mrtav je vaš otac, djeco, gospodin Wiley – ponovi ona glasnije. Škripa stolice za njihanje prati njezine riječi.

– Ja... znate... ja – počeo zamuckivati Hash Harker, pa pogleda redom sve u sobi – nisam znao, inače vas ne bih uznemiravao, jer to nije džentlemenski. Gospodo, molim vas, oprostite mi i primite moju iskrenu sućut.

– Vrlo drag čovjek, gospodin Harker – promrmlja žena.

– Dodite opet, gospodine Harker – pristojno mu je rekla January kad ga je ispratila do vrata.

– Ne morate me dalje pratiti. Znam put. Hvala vam na gostoljubivosti – reče Harker, nakloni se January, te nestao u noći.

U sobi je bilo sve tiho dok se nije vratila January.

– Što se dogodilo ocu? – usudio se Jacob upitati majku.

– Mrtav je.

– Tko ti je javio? – upita je Jess.

– Nitko mi nije javio. Ja tako predosjećam.

Jess pogleda značajno u January. Ona mu kimne glavom.

– Majka ima prirodnu moć za takve predosjećaje – reče January.

Svi su zaklimali glavama, osupnuti i ozbiljnih lica.

– Nemojte se, djeco, zbog toga žalostiti. Vratit će se on uskoro – tješila ih je gospoda Deke.

– Ali majko, ako je mrtav... – počeo je Jess.

– Vratit će se on – ponovi energično. Oči su joj se ponovo zaklopile. Smiješila se zadovoljno dok se njihala u stolici.

Odjednom ponovo zacvilješe daske na trijemu. Svi su se ukočili. Netko pokuca po prozoru.

– Tko je? – upita Jess.

– Oprostite, molim vas. Neugodno mi je što vas smetam u ovo doba noći, ali... možda biste mi mogli posuditi konja. Vratit ću vam ga sutra. Dom se odvezao u mojoj kočiji – zamolio ih je Hash Harker.

– S plemenitim ždrijepcem koga nikome ne date? – upita ga zlobno Jess.

Harker bolno uzdahne i tužno zakima glavom.

– Danas sam imao loš dan – potužio se Harker.

IX

Jutarnje je sunce dugim sjemenama prošaralo dvorište iza Wileyjeve kuće. Na velikom orahu lešinar je protegnuo krila i zagraktao. Gospoda Wiley lagano se ljuljala u stolici na stražnjem trijemu kuće. Monotono škripanje stolice zastalo bi samo trenutak dok je pila laudanum. Sjedila je ledima okrenuta suncu i pažljivo promatrala poluzatvorenim očima njemačku kobasicu što je visila na stupu trijema.

Gospodin Wiley je obožavao kobasice. Tu mu je Junie poslala iz grada prije nekoliko dana. Gospoda se Wiley nije više sjećala koliko je dana odonda prošlo, ali su kobasicu već upljučale muhe i ako je gospodin Wiley želi pojesti prije nego sa sasvim osuši, mora se uskoro vratiti kući.

Kroz poluzatvorene vjede opazila je crnu sjenu među lišćem oraha visoko u krošnji. Sjena je raširila dugačka crna krila i podigla se iz krošnje. Gospoda Wiley je zažmirila i vidjela kako se sjena spušta prema njoj preko dvorišta.

Ptičurina se spuštala prema stupu ravno pod krov trijema i u

letu pokraj stupa pokušala pandžama otrgnuti kobasicu. Roj muha, uznemiren tim nenadanim prepandom, poletio je u zrak i zazujuo.

Kobasica je bila obješena o čavau na stupu. Uzica se napela i pukla. Kobasica pade lešinaru iz pandža i otkotrljala se do ruba trijema. Muhe su odmah opet sletjele na nju.

Lešinar zakrešti kratko, okrene se u zraku pod ostrim kutom i strelovilo obruši natrag prema rubu trijema. Spustio se uz graktaj i posljednički šćepao pandžama kobasicu. Muhe su se razbježale.

S napola raširenim krilima ptičurina naheri glavu i pogleda u gospodu Wiley sjajnim okom.

Žena se zabuljila u lešinara i njegovo joj se oko, naborana crvena kožurina na čelavoj glavi, naboran žilav vrat i oštri kukast kljun učinile nekako poznati.

Čudno joj prividenje stegnu srce.

Lice joj se odjednom razvuklo u širok smiješak. Radost je ječala u njezinu glasu.

— Gospodine Wiley! Vratili ste se! Znala sam ja, znala, da ćete se vi uskoro vratiti!

Lešinar trgne glavom i otkine zalogaj s kobasice.

Gospodarske zgrade u dvorištu Wileyjeve kuće bijahu trošne dašćare sklepane od rasušenih dasaka. Staja je bila obična suša sa slamnatim krovom.

Čim je čula majčin glas, July, koja je spavala s Hasanom na sijenju u staji, skoči na noge i proviri između dasaka da vidi što se događa.

— Sto vidiš? — upita je znatiželjno Hassan.

— Majka razgovara s ptičuri-
nom na trijemu.

Hassan se dovalja do nje i klekne uz nju, te se zapilji u stražnji trijem kuće.

— Kladim se da je to ona ista ptičurina — reče Hassan.

— Koju sam ja morala ubiti — reče July i zgrabi revolver.

— Nemaš više metaka, sve si ispucala na onog zeca — podsjeti je Hassan.

— Već ću se ja nekako snaći — odvrati mu July i poskoči, te umalo udari glavom o gredu. Požuri niz ljestve sa sjenika.

Hassan potrči za njom, ali samo do vrata staje. Tamo se zaustavi i zagleda za njom dok je trčala prema kući.

Jody je spavao u stražnjoj sobi kuće. Izvaljen na leđa snivao je slatki san kako se valja s nekom ženskom. Odjednom je prestao hrkati.

— Mama — promrmljao je u polusnu.

Prvi tren nije bio siguran da li je sanjao da čuje majčin glas, ili ga je on doista i probudio. Bilo mu je krivo što mu je prekinut onako lijep san.

Zijevajući je sjeo na postelju, protegnuo se i pogledao kroz prozor koji je gledao na stražnji trijem gdje je njegova majka obično sjedila u stolici za ljuljanje. Ustao je i prišao prozoru. Lecnuo se i ustuknuo korak od prozora.

Nakazan, golem lešinar smjestio se na kraju trijema i piljio u njegovu majku.

Ili on to samo sanja?

Sve je bilo sablasno nevjerovatno. Potresao je glavom, zažmirio i dobro protrljao oči. Zatim se nagnuo kroz prozor. Vidio je majku s leđa, a ispred nje uz rub trijema veliku crnu ptičurinu. Učinilo mu

se kao da je ptičurina došla majci u prijateljski i dobrošusjedski posjet.

Okrenuo se kao zvrk i stao hitro prevrtati po Jacobovu krevetu, tražeći grozničavo bocu. U tom bi mu trenutku dobar gutljaj jakog viskija bio i te kako potreban.

* * *

Jess je upravo završio svoje jutarnje namirivanje stoke i kako mu je January kazala da zajuttrak još nije gotov, osedlao je malenu crnu ždrebicu koju je otac posljednji put dognao iz Meksika.

Izjahao je da se kobila navikne na sedlo i uzde.

Kad je lešinar doletio da se pogosti kobasicom, Jess je već bio daleko odmaknuo, pa tako nije ni čuo ni vidio kako gospoda Deke razgovara s ptičurinom.

* * *

Potleušica u kojoj je bila kuhinja bila je blizu stražnjeg trijema. January je ostavila kuhinjska vrata otvorena. Ljeti, uz užaren štednjak, u kuhinji je bilo nepodnošljivo vruće.

Tog je jutra htjela Jessu prirediti bogatiji doručak, ne samo stoga što je voljela svog brata blizanca, nego je i željela da se Jess dobro okrijepi prije tog nesretnog dvoboja.

Znojna joj je kosa visila neuredno i lijepila se za čelo i vrat. Velike su joj kapi znoja kapale s brade kad se nagnula da pogleda u pećnicu kako kolač žuti.

Uspravila se i bacila pogled kroz vrata prema kući. Zbunjena, obrisala je ruke u pregaču i zapiljala se u dvorište. Prišla je pragu kuhinjskih vrata da bolje vidi.

Zdepast crn glomazan lešinar bio je na rubu trijema ispred nje-

zine majke. Sigurno je to onaj isti što je jučer dodijavao Jessu, pomislila je. Jess je mislio da je to zloko-ban znak što ga ta ptičurina posvuda prati.

Lešinar je sjedio na trijemu i buljio jednim okom u njezinu majku kao da očekuje smrt. Kao da je došao da odvede gospodu Wiley sa sobom. Ili je možda došao da baci neki užasan urok na cijelu obitelj Wiley.

* * *

Njih troje prilazilo je istodobno i oprezno stražnjem trijemu. Jody opaljena grla od Jacobova viskija, July s praznim revolverom u stisnutoj šaci među naborima haljine, January u prljavoj pregači koju je nervozno gnječila prstima. Svi su zaprepašteno gledali u tu jezivu sliku ispred sebe na trijemu.

Majka se nije morala okrenuti. Ona je osjećala da joj prilaze.

— Djeco, dodite, vaš se otac vratio kući! — pozvala ih je glasno sva sretna.

Lešinar je u tom času čvrsto držao kobasicu s koje je već bio otrgnuo nekoliko slasnih zalogaja. Podigao je glavu i pogledao ih. Otvorio je širom kljun kao da im se podrugljivo smješka. Zatim je naglim okretom glave otkinuo kljunom još jedan komad kobasice.

— Rekla sam vam da će se vratiti — rastapala se od miline gospoda Wiley.

Jody pride majci i čučne uz njezinu stolicu, gledajući stalno pticu.

— Gdje je otac? Zar je doveo sa sobom tu ptičurinu?

Majčin osmijeh bio je blag i topao. Jedva vidljivo kimnula je glavom prema ptici.

— To je on. Vaš otac.

— A?

Svi su blenuli u ogavnu ptičurinu, i Jody, i July, i Januaru. Lešinar naheri glavu i uzvрати im pogled mirnim i sjajnim okom.

– Ta ptičurina da je moj otac? – nikako July nije išlo u glavu.

– Ni smrt ga nije mogla spriječiti da se vrati kući. I ja sam osjećala da ga neće moći spriječiti – zadovoljno je promrmljala majka.

– Zar je umro i vratio se kući kao lešinar? – upita je July.

Jodu je pomno promatrao ptičurinu sa svih strana.

– Pravo govoreći, ona kanoda da nalikuje na oca – priznao je premda nevoljko.

January kimne glavom. S tim žilavim vratom, naboranom kožurinom na čelavoj glavi i škiljavim očima, doista je nalikovao starom Wileyju, njihovu ocu.

– Možda to i jest otac – prošaptala je pomalo oklijevajući January.

Julyjine su oči svjetlucale od uzbuđenja. Ona još nikada nije bila čula da je netko imao lešinara za oca. Toga nije bilo ni u onim strašnim knjižurinama o kojima joj je pripovijedao Hassan.

Jodyju su se osušila usta. Požalio je što nije sa sobom ponio Jacobovu bocu. Teško mu je bilo to sve shvatiti. Do tada su mu se djevojke podsmježivale da je premlad za njih. Što li će mu samo reći kad čuju da mu se otac pretvorio u lešinara?

X

Svi su govorili u jedan glas. Svi, osim majke. Ona je i dalje gledala samo pticu. Ljuljala se polagano u stolici i smiješila se, gledajući je gotovo zaljubljeno.

Kad je čula topot konjskih kopita, ptičurina okrene glavu.

– Što vam je, gospodine Wiley? – upita ga gospoda Wiley.

Svi su zašutjeli i okrenuli glave da vide tko to dolazi.

– Čini mi se da je to Jess – reče Jody i pokaza ga prstom.

– A koga si drugog očekivao? – srdito će July kojoj je svaki put bilo krivo kad bi je Jess u bilo čemu pretekao.

– Moj kolač! – vrisnula je January. Pojurila je kao mahnita prema kuhinji odakle je lahor donosio oblačić dima kroz otvorena vrata.

Lešinar otkine i proguta još jedan komad kobasice.

* * *

Jess je uživao u ranom jutarnjem jahanju po svježem zraku. I još se on ne bi vratio kući, možda i cijelo jutro, da ga January nije čekala s zajutarkom.

Kad se počeo spuštati niz proplanak iza kuće, ugleda nešto crno i oveliko na stražnjem trijemu.

Najprije je pomislio da je to njegov otac. Deke Wiley je najradije nosio crnu odjeću. Ali začas razazna da to nije čovjek na trijemu.

To još nije značilo da se otac nije vratio. Možda je to neki crni kovčeg koji je donio iz Meksika. Nitko nikada nije mogao ni slutiti što će sve Deke Wiley dovući kući iz Meksika.

A onda Jess prepozna ptičurinu uz rub trijema. Izadu musrsi niz leda. U tom je času bio siguran da je to zlokobni znak.

Ždrebica se propela i zarzala od iznenadna trzaja uzda.

Jess prokune. Sve je to nevjerovatno i budalasto, pomisli. Lešinari su se u tom kraju pojavljivali svakog dana. Pa i taj što sjedi uz rub njihova trijema ne mora biti zlokan, tješio se.

Podbo je ždrebicu i pojahao odlučno prema kući. Kad je ujahao u dvorište, lešinar okrene glavu i pogleda ga. Jess nije htio, da susretne njegov pogled. Pokunjene glave produži prema koralu.

– Jess! – pozvala ga July.

Nije joj odgovorio. July skoči s trijema i potrči za njim.

– Jess, nikada nećeš pogoditi što ti imam reći – doviknula je za njim.

– Ne želim da znam! – odbrusi joj Jess dok se spuštao sa sedla.

– Vidiš li onog lešinara tamo? – pokušala ga je July uvući u razgovor dok je rasedlavao ždrebicu.

Ne obazirući se na nju, Jess utjera ždrebicu u koral. July se smrknula. Od bijesa je htjela zašutjeti, ali se bojala da je Jody ne preduhitri.

– Otac se vratio.

– A gdje je? – pogleda je Jess začudeno.

– Na trijemu – reče July i mahne rukom prema kući.

– A?

– Eno ga tamo – pokazala mu je prstom lešinara.

Jess je vidio majku u stolici za ljuljanje na stražnjem trijemu, Jodyja na stubama trijema i onog prokletog lešinara uz rub trijema. Nikoga više. Okrenuo se i pogledao upitno u July.

– Nisam ja to izmislila. Mama kaže da je otac umro i sada se vratio kao stari lešinar – July se kao ispričavala i branila.

– Kako da ne! – Jess će osorno, pa se zagleda u pticurinu. Ona u njega. Jess je napola vjerovao da je to sve slično starom Wileyju, a napola bio uvjeren da je to sve obična budalaština.

– To je on! – zaintačila se July.

Jody je u to sam zadihan dotrčao do njih.

– Jess, majka želi s tobom razgovarati – rekao mu je važno.

– To me ne čudi – kratko je promrmljao Jess.

– To je onaj isti lešinar. Onaj, znaš već koji! Ti si mi rekao da ga ubijem. A što da sam ga ubila? Što, Jess? Što bi bilo da sam ubila svog vlastitog oca? – raspricala se July.

Jess poželi da July pregrize jezik.

Kad je došao podno stuba trijema, January je izjurila iz kuhinje. Krajevima pregače držala je užarenu tavu s pougljenjenim kolačem. Istesla ga je na smetlište. Oči su joj bile pune suza, obrazi rumeni od vruće pećnice.

– Jess, htjela sam te počastiti kolačem, ali je izgorio – rekla mu je tužnim glasom.

– Vidim – reče kratko Jess kome u tom trenu uopće nije bilo do kolača.

– A i lepinje su mi zagorjele. Ali nisu jako. Morat ćeš ih malo sastrugati – priznala mu je skrušeno.

– Aha – ravnodušno će Jess.

– A kakva je to strka oko tog starog lešinara? – upita Jess zaplakanu January.

– Majka kaže da je to otac – odgovorila mu je šmrcajući.

– A što ti misliš?

Mislila je da užasnom danu poput ovoga, kad njoj ništa nije uspijevalo, baš i odgovara takva nepojmljiva priča.

– Isto što i majka.

Jess niječno potrese glavom.

To je bilo previše za January. Poslije svih nevolja koje su se sručile na nju stoga što je njemu htjela prirediti bogat doručak, sad još da se i on ne slaže s njom. Sve njezine dvojbe u vezi s lešinarnom raspršile su se u tren kao mjehur od sapunice.

— Ti baš ništa ne razumiješ, Jess Wiley! Baš ništa ne znaš! Taj crni lešinar je naš otac! Pa što? Mrtav je, ali vratio se kao kobni znak da će nas smrt uskoro opet posjetiti! Znam ja to bolje od tebe! Predosjećam kao i majka. Poteći će krv i bijeda će se nadвити nad nas. Napast će nas svako zlo!

Jody i July buljili su zaprepašteno u stariju sestru. Njima nikada nije ni palo na pamet da bi lešinar mogao značiti nešto tako jezovito.

— Umukni sestro! — naredio joj je strogo Jess.

Ali January se više nije mogla svladati. Živci su joj popustili. Dlanovima je pokrila lice i gorko zaričala.

— Pa nije sve tako crno kako ti se čini — počeo Jess tješiti January koja je ridala kao ljuta godina, premda ni sam nije bio uvjeren u ono što govori.

— Hajdemo, sjednimo, pa ćemo o tome poslije zajutarka — dodao je dok ju je zagrljenu vodio prema kuhinji.

— Gospode, odrezak! Ostavila sam ga na štednjaku!

Odjurila je u kuhinju. Jess potrčao za njom.

Jedva su ugasili zapaljenu mast prije nego što je plamen zahvatio suhe daske potleušice.

* * *

Zajutrak ih nije nimalo raspoložio. Sve je bilo zagoreno. Jody se namrštió i digao od stola. July je slegnula ramenima i otišla u kokušinjac i popila svježa sirova jaja.

Da ne ne povrijedi January i njezinu taštinu, Jess je sjeo za stol i na silu pojeo nekoliko zalogaja. January je usprkos tome sjedila nijemo za stolom. Hranu nije ni dotaknula i neprestano je jecala i šmrčala.

Jess ju više nije mogao gledati. Ustao je od stola i otišao u koral po konja. Jody je već bio odjahao u grad, kad je Jess osedlao šarca.

Čim je čula da je Jess odjahao iz dvorišta obrisala je suze i počela kupiti posude. Ostatak doručka bacila je psima.

Jašući zajedno pjegava konja, July i Hassan odjahali su za Jessom, pazeći da ga ne izgube iz vida.

Gospoda Wiley se polagano ljujljala na škipavoj stolici na stražnjem trijemu kuće. Oči su joj bile zatvorene, a srce puno nježnih misli. Kad je čula lepršanje krila i strku pilića, otvorila je oči i vidjela veliku crnu ptičurinu kako kruži iznad dvorišta.

Bilo joj je žao što je gospodin Wiley ostavlja, a tek se vratio kući s duga putovanja.

Nije joj bilo pravo što joj nije kazao kamo ide. No prema smjeru kojim je krenuo, zaključila je da se zaputio u grad. Gospodin Wiley je zacijelo poželio da popije koju čašicu s prijateljima, da čuje sve novosti i, najvjerojatnije, pomislila je, da nastavi partiju šaha s Whiskom Shakerom. Nadala se da će se vratiti do ponoći.

Nejasno se prisjećala da se nešto sprema te večeri. Pomislila je da će već netko doći po nju ako je i ona pozvana. A da joj dotle vrijeme brže prođe, potegnula je dobar gutljaj laudanuma iz svoje bočice koju je neprestance držala u krilu i spokojno zaklopila oči.

XI

Gradić Hardly upravo se budio iza sna kad je Jody ujahao u Glavnu ulicu. Jediní znak života bijaše zamamni miris pečene sla-

nine što se širio iz gostionice gospode Grandly. Namotao je žurno uzde oko motke privežišta i utrčao u gostionicu.

Kad je Jess ujahao u grad, ulice su već bile oživjele. Salun »Zlatni zmaj« još je bio zatvoren, pa je otišao u dvorište. Uzeo je šaku kamenčića i hitnuo ih u prozor na katu.

– Nancy! – pozvao je djevojku.

Na prozoru se pojavilo žensko lice premazano debelim slojem kreme za noć, uokvireno uvojcima umotanim u papirnate uvijače.

– Jess, pobogu, što radiš tu u cik zore?

– Mogu li gore na trenutak?

– Ni govora.

– Molim te, Nancy!

– Jess, nisam raspoložena ujutro. Moram se ispavati – odbije ga djevojka i zalupi prozorom.

Jess je trenutak blesavo buljio u zatvoren prozor. Razočaran pode niz glavnu ulicu prema brijacnici da se uredi za zabavu koju je te večeri priređivao Hash Harker da gradu predstavi svoju buduću ženu, gospodicu Lucindu Cummins iz Fairwatera u Virginiji.

McDonald Dudley stajao je na vratima svoje prodavaonice. Čim je ugledao Jessa, odmah ga je oslovio, željan da razgovorom prikrati vrijeme dok ne stignu prvi kupci.

– Jesi li našao sekundanta? – bilo je prvo što je trgovac upitao Jessa nakon pozdrava.

– Nisam još. A zašto mi ti ne bi bio sekundant?

– Jess – počeo je Dudley poslije kraćeg razmišljanja kako da se izvuče iz nebrana grožda – da ti iskreno kažem nezgodno mi je. Vidiš, Hash Harker je moja najbolja mušterija i što on kupi, odmah svi kupuju. Ne smijem mu se zamjeriti.

– Tako, znači. Nećeš da izgubiš mušteriju zbog mene?

Dudley kimne glavom.

– A što ako on pogine u dvojboju?

– Nije važno, sve dok živ ne prestane kod mene kupovati.

– A mi, Wileyjevi? Zar mi nismo isto tako tvoje dobre mušterije?

– Ne bih volio da prestanete kupovati kod mene.

– A što ako moraš birati između njega i nas?

– Jess, molim te, nemoj to tako postavljati.

Jess odmjeri dežmekastu trbušinu McDonalda Dudleyja.

– Sve mi se čini da ti ne bi bio dobar sekundant.

– Ne, ne bih – jedva dočeka Dudley.

– Jess ude u prodavaonicu mimo debelog Dudleyja.

– Došao sam kupiti novu košulju.

Izabrao je kariranu košulju. Kad mu ju je Dudley zamotao, Jess se zaputi u brijacnicu sa zamotkom ispod ruke.

Brijacki salon bijaše vlasništvo Matta Matthews, a kako se gradski liječnik nerado bavio kirurgijom, Matt Matthews je liječio i rane, rezao čireve, puštao krv, stavljao ljudima pijavice i vadio im zube uz brijanje i šišanje. Držao je i javno kupalište.

Dvije mušterije bijahu ispred Jessa. Matthews je upravo namotao ručnik oko lica mušterije u brijackoj stolici, koji je bio zagrnut velikom prugastom plahtom.

Druga mušterija, koja je još čekala na red, bijaše gradski liječnik Ali Ibn. Sjedio je na klupici uz vrata.

– Dobro jutro, prijatelju – pozdravio je Jessa i pokazao mu mjesto uza sebe na klupici.

Jess je slutio da Ali Ibn želi s njime razgovarati. Da ga doktor ne bi ispitivao o dvoboju, kimnuo mu je samo glavom i zagledao se u brijaća.

– Dobro jutro, Jess! – pozdravio ga je srdačno Matthews.

– Čini mi se da imaš mnogo posla. Da navratim poslije?

– Izgubit ćeš red. Danas će biti navala zbog večerašnje zabave. Doktor je došao samo na brijanje. A ti hoćeš šišanje i brijanje, zar ne?

– I kupanje – doda Jess, pa objesi šešir na vješalicu uz crni polucilindar i ogrtač. Omot stavi na klupu.

– Ideš li večeras na zabavu? Odmah ću ti podgrijati vodu – reče uslužno Matthews, pa mu pokazuje na klupicu da sjedne.

– Jess, prijatelju – zovnu ga Ali Ibn, nasmiješi mu se i pokazuje mu sve svoje lijepe bijele i pravilne zube, koji su divno pristajali uz njegovu tamnu put.

Jess bespomoćno uzdahne i sjedne pokraj doktora.

– Moram odmah s vama razgovarati. Imam jedan problem – počne liječnik bez okolišanja.

– Tako?

– Tiče se mog sina Hassana. Vi poznajete Hassana, zar ne? Neprestano je u društvu vaše najmlađe sestre July – nastavio je Ali Ibn.

– Vidio sam ga jučer. Izgleda dobro.

– Hvala vam što ste mi to rekli. Ja ga rijetko vidim. July je draga djevojka, inteligentna i vrlo samostalna. Podsjeća me na moju ženu dok je bila mlada. Što mislite o Hassanu?

– Pa, nemam ništa protiv njega – izvlačio se Jess koji nije znao što da mu odgovori.

– I vaša ga cijela obitelj voli?

– Voli, valjda.

– I vi ne biste imali ništa protiv da se djeca uzmu?

A tu smo, pomisli Jess, pa slegne ramenima i zaškilji u doktora.

– Ako je July po volji, i nama je.

– Eh, to je baš dobro – reče Ali Ibn i uzdahne kao da mu je pao težak kamen sa srca.

Uto se javio i Matt Matthews.

– Doktore, sada ste vi na redu

– reče i počeo odmatati ručnik s lica mušterije u brijачkoj stolici. Jess ga je odmah prepoznao. Bio je to onaj isti žgoljavac iz kočije. Onaj u polucilindru koji je pucao za njim.

Weston Finlay se ukočio od straha kad je ugledao Jessa. Pomislio je da je razbojnik došao da mu se osveti. Zažmirio je od straha.

Kako nije mogao cijelu vječnost prosjediti u brijачkom stolcu, napokon je ustao i preplašeno se zabuljio u Jessa. Lice mu je bilo blijedo kao u mrtvaca. Očito se pomirio sa smrću.

– Dobro jutro – pozdravi ga Jess i kimne glavom u nadi da se čovjek smirio od jučer.

Ne bi mu bilo drago da taj žgoljo opet u njega zapuca. Weston Finlay na to dade petama vjetra. Šmugnuo je kroz vrata kao da ga svi vrazi gone.

Matt Matthews se smrke i izmijenjeni pogled pun čuđenja s doktorom, a zatim se obojica zagledaše u Jessa.

– Čovjeku se bogami žuri – napomene Jess.

– Neki stranac u našem gradu?

– upita Ali Ibn.

– Došao je jučer kočijom. I odmah njome odlazi, čuo sam – ob-
jasni mu Matt Matthews.

– Neki živčan čovjek – doktor odmah postavi dijagnozu.

– Možda je nešto zaboravio negdje, pa se sad sjetio – natukne Jess.

– Zaboravio je svoj polucilindar i ogrtač – dobaci Matt i pokaza prstom vješalicu.

– Vratit će se on po njih – zaključiti Jess.

– Nadam se, jer mi je zaboravio i platiti – doda Matt i ode u kupao-
nicu da Jessu priredi kabao za kupanje.

– Čuo sam za dvoboj. Jesi li već našao sekundanta? – upita ga Matt i proviri kroz zastor.

– Nisam. Možda bi ti...

Matt se brže-bolje povuče iza zastora.

– Doktore, hoćete li mi biti sekundant? – obrati se Jess Ali Ibnu.

Ali Ibn je trenutak razmišljao kako da ga pristojno odbije.

– Svaki građanin – počeo je doktor – ove države koji sudjeluje u dvoboju ubojitim oružjem, ili mu asistira, bit će lišen suglasnosti za javnu službu.

– Oprostite, doktore, nisam znao da se to kosi s vašim uvjerenjem – ispričavajući će Jess.

Matt se vratio iz kupaoalice i pozvao Ali Ibna da sjedne u brijačku stolicu, te počeo brusiti britvu o remen.

– A ti, Matte? – upita Jess brijača.

– Ja, sekundant u dvoboju? – tobože se čudio Matt.

– A zašto ne?

– Vidiš, Jess, ja ne bih mogao – izvlačio se Matt Matthews, pa spusti britvu i podigne svoje ružičaste

ruke. Zagledao se u njih kao da su nešto vrlo dragocjeno.

– Ti dobro znaš da sam ja umjetnik, glazbenik, guslač, pa su mi prsti sve. Sekundant mora puniti pištolje, a oni mogu eksplodirati. Dosad nisam nikada dotakao revolver. Nevješt sam i moram čuvati prste.

– Oh – izusti uz dubok uzdah Jess.

Ali Ibn samo kimne sućutno glavom, a Jess se nasloni na zid i bez riječi nastavi čekati.

XII

Junie Wiley je bila vrlo uzbuđena i zabrinuta zbog dvoboja. Zgrozila bi se pri pomisli da bi Hash Harker mogao u njemu stradati. Ili, Jess.

Da bi nekako smirila živce, pošla je kupiti novi šeširić za zabavu te večeri.

I dok je ona išla prema trgovini mješovitom robom Jacob Wiley je vozio Herkerovu dvokolicu s upregnutim čistokrvnim ždrijepcem. Uz njega je oholo sjedila gospodica Lucinda Cummins iz Fairwatera u Virginiji. Jacob ju je vozio u grad, također, u kupovinu.

I Jacob je tog jutra bio uzbuđen i zabrinut. Kako je jučer propustio da poljubi gospodicu Lucindu i tako dobije okladu s Dominicom, njegov ponos i muška taština bili su povrijeđeni.

A i nade da će to ikada učiniti, bile su vrlo male. Lucinda će se uskoro udati za Hasha Harkera, a on je prije toga još trebao biti sekundant u dvoboju za njezinu čast, a protiv rodena brata, samo štoga što je Jess iskoristio priliku koju je on, Jacob, propustio. Mislio je k

tome, da ne bi bilo baš časno da kao Harkerov sekundant počini istu drskost zbog koje njegov brat mora na dvoboj. Barem ne dok taj prokleti dvoboj ne završi.

Gospodica Lucinda Cummins bila je također vrlo uzbuđena i zabrinuta. Došla je izdaleka da se uda za čovjeka kojeg nije takoreći ni poznavala, a kamoli voljela. Njezini roditelji, plemenita roda, zapali su u novčane neprilike i sve su utanačili da je se oslobode udajom za ugledna i bogata Hasha Harkera iz Hardlyja u Teksasu. Kao poslušna i pokorna kći, prihvatila je njihovu odluku bez pogovora, jer su joj napunili glavu prodikama da će ljubav doći sama od sebe poslije u braku. Ali otkad je upoznala Jessa Wileyja, sve je nekako krenulo naopako.

Jess je bio prvi muškarac u njezinu životu koji ju je poljubio. I bila je sigurna da će bez Jessa njezino srce presvisnuti, a ona mlada uvenuti. Postat će ucviljena žena koja je ostala bez svake nade da će ikada pripasti čovjeku, uda li se za Hasha Harkera.

Stoga je i prošlu noć prospavala vrlo nemirno. Mučili su je mora i ružni snovi. Čim je ustala i čula da je Harker odjahao za nekim poslom, i da njezinu pratilju udovicu Quick užasno boli glava, odlučila je da pođe u kupovinu da se malo razvedri. Morala je kupiti još neke sitnice za zabavu te večeri, a Jacob joj se ponudio da će je voziti i pratiti.

Jacob se trudio da je putem zabavi i razonodi. Najprije je počeo pričati o vremenu, pa o konjima i napokon o zabavi te večeri, a kad je vidio da ga Lucinda ne sluša, skutrio se i namrgoderito šutio.

U toj šutnji prkosno je donio važnu odluku.

Naglo je pritegnuo uzde i zaustavio kočiju. Od iznenadna trzaja gospodica Lucinda je gotovo ispala ih kola da je u zagrljaj nisu uhvatile snažne Jacobove ruke.

Okrenuo ju je odmah k sebi i bez ikakva uvoda strasno poljubio u usta.

Njezine usne pripile su se uz njegove.

Kad su se izljubili, Jacob podigne uzde i potjera čistokrvnog ždrijepca ponovo u kas. Sjedio je i smiješio se od zadovoljstva. Više se nije ljutio zbog šutnje gospodice Lucinde.

Ona, pak, jedva da je opazila da su ponovo krenuli. U cijeloj toj zbrci samo joj je jedno bilo jasno. Otkrila je nešto što ju je prenerazilo. Suprotno svim glupostima kojima su joj roditelji punili glavu, spoznala je tada da jedna žena može doista cijelim svojim srcem, i bez grižnje savjesti, biti istodobno zaljubljena u dva muškarca.

* * *

U trgovini mješovitom robom Junie Wiley se ogledavala u zrcalu i divila svom izgledu. Na glavi je imala slamnati šeširić ukrašen umjetnim cvijećem od papira i obojenim perjem.

Trgovac McDonald pomno je promatrao izraz na njezinu licu, razmišljajući pri tome koliko da joj naplati taj šeširić.

Junie je opet pućila usne i glumila kao da baš nije oduševljena onim što vidi u zrcalu, kako bi Dudleyja natjerala da spusti cijenu.

U tom se trenu ispred prodavaonice zaustavila dvokolica Hasha Harkera. Ugodno iznenadena Junie se hitro okrenula prema vratima.

Ali na njezino razočaranje, čovjek koji se pojavio na vratima nije

bio Hasj Harker. Ugledala je svog brata Jacoba, a uza nj je bila ona djevojka koju je Hash Harker pozvao iz Fairwatera u Virginiji.

Jacob zastane trenutak na pragu. Znao je on dobro što njegova sestra osjeća za Hasha Harkera, pa se bojao susreta između Junie i djevojke koju je Hash Harker namjeravao uzeti za ženu.

– Dobro jutro, Junie – promrm-ljao je s praga kad je ustanovio da mu više nema spasa iz neugodna položaja.

Junie mu je pošla u susret. Stala mu je sučelice, ali gledala je u gospodicu Lucindu Cummins.

Lucinda joj je uzvratila pogled i nasmiješila joj se.

Djevojka kojoj se Lucinda smiješila možda nije bila odjevena po posljednjoj modi i odveć uredno, ali je bila vrlo ljupka i ženstvena. Tko god ona bila, poznavala je dobro Jacoba, jer ga je oslovljavala po imenu.

Jacob još nikada u životu nije poželio čašu dobrog viskija kao taj put.

– Junie – progovorio je zbunjeno – ovo je gospodica Lucinda Virginija iz Cumminsa u Fairwateru – sve je izmiješao Jacob.

Junie je predobro znala tko je Lucinda Cummins, pa ga nije ni ispravila.

– Gospodice Lucinda, ne mogu vam reći koliko sam željela da vas upoznam.

– Gospodice Lucinda, dopustite da vam predstavim svoju sestru Junie – napokon se sabrao i sjetio Jacob.

Lucinda je odahnula. Sestra nije nikakva suparnica. Napokon je našla prijateljicu kojoj se mogla povjeriti. Ispružila je ruke prema Junie, a ona ih prihvati i srdačno

se nasmiješi zaručnici Hasha Harkera. Otkada joj je Hash prvi put spomenuo da se misli oženiti tom djevojkom, Junie je prestala piti francusku ljekariju protiv trudnoće. Junie je znala da Hash Harker uzima tu djevojku kao ukras u kući i da taj brak neće ništa izmijeniti u odnosu između nje i njega. Dapače, dijete će samo ojačati tu njihovu ljubavnu vezu, računala je Junie. A čak da Hash s vremenom i zavoli svoju ženu, poželjet će, svejedno, da katkad vidi svoje dijete i njegovu majku.

– Moramo se sprijateljiti. Bit ćemo najbolje prijateljice – izrekla je Lucinda svoje misli na glas.

– Moramo, dakako! – složila se Junie.

-- Bože, kako je lijep taj šeširić! – polaskala joj je Lucinda i potrudila se da joj glas što iskrenije zvuči.

– Svida vam se? – upita je Junie koja je bila uvjerena da ima dobar ukus.

– Zovi me, Cindy, draga – predloži Lucinda.

– Jacobe, budi dobar, pa podi k Dominicu nešto popiti. Mi te više ne trebamo – otpravila je Junie brata koji je u tren oka nestao.

– Hvala, neću uzeti ovaj šešir – rekla je Junie trgovcu Dudleyju koji je tobože nešto slagao u kutije i prisluškivao njihov razgovor, načulivši uši kao magarac.

– Ali... zar nisi čula što je rekla gospodica...

– Odviše mi je skup.

– Pa... ja... ovaj...

– Kad bi bio dolar-dva jeftiniji još-još – reče Junie.

– Dolar! – zinuo je Dudley od čuda.

Junie kimne odlučno glavom.

– Pedeset centi – predložio je Dudley.

– Šezdeset – odsijeće Junie.
On kimne glavom.
– Zapiši na moj račun – rekla je Dudleyju, pa se onda obratila gospodici Lucindi.
– Hajdemo prošetati i porazgovarati – predložila je Junie.
Izašle su držeći se ispod ruke.

XIII

Dominic je stajao iza šanka kad je Jody, pošto se dobro najeo u gostionici mamice Grandly, ušao u salun »Zlatni zmaj«.

– Kad će dvoboj? – upitao ga je Dominic čim ga je ugledao. Jody je progundao nešto nerazgovijetno i iskapio svoj prvi jutarnji viski. Nadao se da je svima jasno da ne želi ni s kim razglabati o dvoboju.

Od prvog dana kada je postao dovoljno star da ga puste samog u salun, Jodyja je mučio još jedan problem. Djevojke koje su stanovala na katu, neprestano su ga zadirkivale da je još prezelen za one stvari. A to mu je svakim danom sve teže padalo.

A kako ga uopće shvatiti ozbiljno, pomislio je, ako se pročuje da se njegov otac pretvorio u lešinara.

Iskapio je treću čašicu i hrabro pošao uza stube na kat.

Nancy je bila otprilike istih godina kao i Jody, ali bila je to djevojka koju je Jess redovito posjećivao.

Kad mu je otvorila vrata, ugodno ga je iznenadila smiješkom dobrodošlice. Zbunjen i ugodno iznenađen, ušao je u njezin sobičak u kojem je jedva bilo mjesta za dvije osobe. Dala mu je rukom znak da zatvori vrata. A kad ih je zatvorio, zapahnuo ga je miris njezine ženske puti i opio ga.

Odjednom se osjetio kao da se guši.

– Kako si, Jody? – upita ga Nancy.

Pokušao joj je odgovoriti, ali uspjelo mu je samo istisnuti neki neartikulirani groktaj iz grla.

– Hoćeš li nešto popiti?

Jody je ponovo zagroktao.

Bocu je držala ispod kreveta. Kad se sagnula da je dohvati, gurnula ga je bokovima u slabine. Poželio je tog časa da je pograbi i povali na krevet. Ta ga je pomisao istodobno očaravala i užasavala.

Nancy je stavila bocu na stol, natočila im piće u čaše. Svoju je čašu podigla i nazdravila mu. Jody je svoju čašu pak u tren oka iskapio.

Nije mu se rugala. Odmah mu je ponovo natočila. Zatim je sjela na krevet i potapšala mjesto pokraj sebe, pozivajući Jodyja da sjedne pokraj nje.

Jodyja je ponovo spopala želja da je pograbi i povali na leđa, a pomislio je čak u tom času i da ga ona zavodi.

Sjeo je u zanosu pokraj nje i obujmio je rukom oko struka, ali Nancy je tada sve pokvarila.

– Slušaj, što je Jessu? Kaži mi. Posve se izmijenio.

Zanos što ga je tren prije toga ponio u nebeske visine odjednom je splasnulo i spustio ga ponovo na zemlju.

– Mrzovoljan je i dosadan. Čini mi se da me više ne vidi – potužila mu se Nancy.

– Večeras ideš s njime na zabavu, zar ne?

– Ne znam još... – zatezala je Nancy i slegnula ramenima.

– Jess je bezvoljan zbog dvoboja – čuo je Jody sam sebe kako govori, a zatim se zatekao kako pri-

povijeda da im je majka rekla da im je otac umro i da se potom vratio u liku lešinara. I dok joj je to pripovijedao, očekivao je da će Nancy prasnuti u smijeh.

Ali Nancy nije bilo ni na kraj pameti da prasne u smijeh.

Položila mu je prijateljski ruku na rame, a on je osjećao samo njezina obla bedra kako se taru uz njegova dok su sjedili na usku krevet.

* * *

Jacob se samodopadljivo smijuljio kad je ušao u salun „Zlatni zmaj“ i naslonio se laktovima na šank. Dominic mu je kimnuo glavom u znak pozdrava i natio mu čašicu viskija.

— Za lijepe žene! — nazdravio je Jacob i iskapio čašu, a u zrcalu iznad šanka ugleda u tom času brata Jessa.

— Bože, kako si se ti danas uredio? — reče Jacob uz osmijeh i okrene se prema Jessu.

— Kad će biti dvoboj? — upita Dominic Jessa i stavi čašu na šank ispred njega.

— Nisam još našao sekundanta. Domete, a kako bi bilo da mi ti budeš sekundant? — upita Jess krčmara.

— Ni za živu glavu!

— A zašto ne?

— Neću više da čujem za taj dvoboj — reče Dominic i napuni mu čašu.

— A zašto, molim te? — upita ga Jacob začudeno.

— Neću zbog Junie. Sinoć smo se zbog tog prokletog dvoboja i posvadali.

— Zar zbog dvoboja? — začudio se Jacob.

— Zbog toga jer neću da budem Harkerov sekundant.

— Zar joj nisi rekao da ću ja biti Harkerov sekundant? — upitao je ponosno Jacob.

— Rekao sam, ali ne vrijedi mnogo. Ponekad mi se čini da ona i nije žena za mene — potišteno reče Dominic.

— Kako to misliš? — javio se Jess.

— Tako kako sam rekao. Čini mi se da mi nismo jedno za drugo. Morat ću naći ženu koja će pristati na brak, da uzme moje ime, i da mi rodi dječicu koja će me zvati ocem.

— A zašto onda ne nadeš neku drugu ženu? — upita ga Jess.

— Valjda stoga što sam se navikao na nju — reče malodušno Dominic.

— Ja nikada ne bih dopustio da me neka ženska vuče za nos — reče Jacob i posprdno mu se nasmiješ.

Jess kimne glavom u znak odobravanja. Dominic ipak ima pravo, pomislio je.

Jacob ponovo nazdravi.

— Za lijepe žene!

— Ufff — uzvikne Jess koji se u tom trenutku sjetio Nancy, pa iskapio čašu i potrči uza stube na kat.

Kad je to Jacob vidio, nasmijsao se značajno Dominicu, a ovaj na to samo tužno uzdahne.

Jess zakuca na vrata Nancyne sobe.

— Tko je?

— Ja — nekako skrušeno odgovori Jess.

— Ti, Jess?

— Da, Nancy, ja sam, otvori!

— Samo tren — odvrtila mu je poslije kraće šutnje.

Vrata su se napokon otvorila, tek toliko da je Jess mogao proviriti u sobu.

— Što hoćeš? — upita ga hladno.

– Hoćeš li poći sa mnom na zabavu?

Oklijevala je trenutak.

– Jess ... ja ... nikako ...

– Nećeš, znači.

– Pa, mi nekako nismo više ono što smo nekad bili, Jess.

– Misliš? – reče poslije kraćeg razmišljanja.

– Pa, nismo.

Jess je njiemō kimnuo glavom.

– Zamjeraš mi?

Nancy je niječno potresla glavom.

– Svejedno, drag si ti momak!

Nasmiješio joj se jer mu je to laskalo.

– Vidjet ćemo se na zabavi, zar ne?

– Svakako – odvratila mu je kratko.

Prstima je dotakao obod šešira, naklonio joj se i izašao. Jacob je još stajao za šankom kad se Jess vratio u salun. Rukama je lamatao po zraku, opisujući čarobne oblike tijela gospođice Lucinde Cummins.

Dominic se nalaktio na šank i pobožno ga promatrao.

Jess je nešto progundao kad je došao k šanku. Dominic mu je odmah natočio.

– Moraš je upoznati, Jess. Ona je nešto posebno – zanosno će Jacob.

– Tko? – zapita ga Jess koga su morale druge brige.

– Pa gospođica Lucinda! Moraš je svakako upoznati!

– Poznam ja nju i predobro – promrmljao je mrzovoljno Jess koji se još živo sjećao njezinih ruku koje su ga stiskale oko vrata poput omče vješala.

– Nemoj se praviti važan zbog jednog poljupca – pomalo će ljubomorno Jacob.

– A ti si se u nju zatelebao, zar ne?

Jacob se samo smijuljio.

– Hej, Jess, jesi li našao sekundanta? – upita ga Dominic da prekine neugodnu šutnju.

– Nisam.

– Slušaj, Dome – nastavio je Jacob kao i obično – nema takve ženske na kugli zemaljskoj kao što je gospođica Lucinda Cummins.

– Prestani gnjaviti – odbrusi mu Dominic osorno.

XIV

Jess pride vratima saluna i zagleda se preko njih niz ulicu.

– Ali ja ne smijem unutra. Salun nije mjesto za dame – čuo je glas gospođice Lucinde.

– Zašto ne? Ja bih željela vidjeti Dominica i uzet ćemo bocu viskija da njime poboljšamo okus čaju. A zatim idemo kući, skuhat ćemo čaj i čavrljati do mile volje – prepoznao je Jess sestrin glas.

U tom je trenutku gospođica Lucinda podigla pogled. Njezine se oči susretoše sa Jessovima.

– Jess! – vrisnula je od sreće što ga opet vidi.

Jess se brzo okrene i navrat-nanos pobjegne kroz stražnja vrata saluna. Tek kad je stigao do posljednjih kuća, oprezno se osvrnuo da vidi da li ga tko slijedi. Nikoga nije opazio osim July i Hassana na pjegavu konju. I onōg lešinara. Nisko je kružio iznad grada.

Ma, je li to doista Deke Wiley, pomislio je.

– Hej, Jess Wiley! Stani malo! – prenuo ga je iz misli glas Whiska Shakera.

Whisk je istrčao prema njemu iz kōnjušnice. Šahovska ploča s nedovršenom igrom stajala je na bačvi ispod stabla ispred staje, i čekala starog Wileyja da povuče svoj potez.

Whisk je imao zamotanu ranjenu ruku. Podigao je i domahnuo Jessu.

– Moram s tobom ozbiljno razgovarati – doviknuo mu je.

Jess uzdahne i zaustavi šarca.

– Imam teškoća – reče Whisk kad mu je prišao.

Jess bi najradije podbo šarca i nestao bez traga. Tudi su mu se problemi već bili popeli na vrh glave. Ali kako je njegov brat ranio Whiska, osjećao se nekako obavezan prema tom čovjeku, barem dok mu ta rana ne zacijeli.

Whisk položi ruku na šarčev vrat i pljune u prašinu.

– Jesi li čuo što o ocu?

– Da i ne.

– Ili jesi, ili nisi! – ljutito će Whisk.

– Možda je moj otac, a možda i nije – reče Jess kao za sebe, prebaci nogu preko sedla, nalakti se na koljeno i zapilji u Whiska.

– A što ti to sad opet znači?

– Recimo onda da nisam čuo. A što to tebe muči?

– Prekosutra se vraćam kočijom. Moram se donekle barem držati voznog reda. Trebalo je da odem već sutra. Odgodio sam odlazak za cijeli dan. Ne mogu dulje. Razumiješ?

Jess kimne glavom, pitajući se što sad hoće od njega taj stari jarc.

– Hoće li ti se dotle otac vratiti?

Jess slegne ramenima.

– Ako se ne vrati... Prokletstvo! Ja ne mogu više čekati! Jess, ja moram povući taj potez! – zajapurenno će Whisk.

– Pa povuci. Što čekaš? – smireno mu reče Jess.

– Ali tvoj je otac prvi na potezu! Razumiješ. Međutim, koji god mu drago potez da povuče, gotov je.

Nema mu spasa. Siguran sam da ću ga matirati – zanosno izjavi Whisk.

– Otac te je pobijedio šest puta zaredom – podsjeti ga Jess na gorke poraze.

– Ali neće ovaj put! Sve imam u glavi. Ako se ne vrati prije nego što odem, odvest ću kočiju, a da ne povučem svoj potez. A ja više ne mogu čekati! Ne mogu čekati dok se opet ne vratim. Jednostavno ne mogu!

Jess kimne glavom s puno razumijevanja.

– Onda? – upita ga Whisk poslije kraće stanke.

– Što onda? – začudio se Jess.

– Hoćeš ili nećeš?

– Što hoću ili neću? – zablenuo se Jess u Whiska.

– Jess, ja ne mogu više čekati tvoga oca. Ako se sutra ne vrati, netko će umjesto njega morati povući taj prokleti potez, a ti si najbolji šahist u njegovu cijelom potomstvu. Ti ćeš morati ...

– Hej, hej! Što je tebi, Whisk? Otac bi me živa oderaо da povučem potez umjesto njega.

Whisk prezrivo otpuhne, pa zaškilji u Jessa.

– Slušaj, zar vi, Wileyjevi, ne trubite neprestano i na sva usta kako ste vi jedno tijelo i jedna duša i što jedan učini, isto je kao da je netko drugi od vas učinio? – podsjeti ga Whisk.

Jess se prisjeti da je upravo tako rasuđivao kad je poljubio gospođicu Lucindu Cummins umjesto Jacoba.

– A da – priznao je Jess.

– Zašto onda ne bi povukao jedan potez umjesto oca. Ti na to imaš pravo, zar ne? – nije popuštao Whisk.

— Aha, imam, imam, ali — dosjetio se i Jess jadu — ruka ruku mije, Whisk.

— Kako to misliš? — smrknuo se odmah Whisk.

— Usluga za uslugu. Ništa te neće stajati, samo malo vremena.

— Čovjek u mojim godinama nema vremena za budalaštine. Kaži, što ti je na pameti — strogo će Whisk.

— Čuo si valjda za dvoboj između Hasha i mene?

— A tko nije? Kakve to veze ima sa mnom?

— Ako nema, imat će. Vidiš, Whisk — rastezao je Jess — i ja imam jedan problem.

— Ja u tvojim godinama nisam imao nikakvih problema.

— Riječ je o onom dvoboju. Hoćeš li mi biti sekundant?

— Hoću! Što odmah nisi rekao. Ja ću tebi biti sekundant, a ti ćeš povući onaj prokleti potez umjesto oca, hoćeš li?

Jess kimne glavom.

— Baš mi je drago. Nikad nikome još nisam bio sekundant u dvoboju. Ti sada lijepo povuci taj potez, a ja ću ti biti sekundant.

Poslije dvoboja — kratko će Jess.

— Kada? — razočarano će Whisk.

— Kad se o svemu dogovorimo o dvoboju — dovikne mu Jess.

— Ali ... Ali, Jes ...

Ali Jess je bio već predaleko odkasao.

Spustivši nemoćno ruke niz bokove, Whisk se iskašlja i pljune ljutito u prašinu. U tom trenu začuje topot konja iza sebe. Naglo se okrenuo i odskočio u stranu u posljednji čas. July i Hassan umalo nisu naletjeli na nj.

— Balavurdija! — zarežao je za njima i još jednom pljunuo.

* * *

Kad su Lucinda i Junie ušle u salun, Junie je u prvi tren bila zabravila da se zapravo ljuti na Dominica. No kad se sjetila dvoboja, sjetila se i svade s Dominicom prošle noći kad se vratio kući od Wileyjevih. Pogledala je Dominica izazovno i upitala ga zajedljivo što ima novo u vezi s dvobojem.

— Jess još nije našao sekundanta — odgovorio joj je ravnodušno i slegnuo ramenima, što je Junie još jače razestilo.

— Bio je tu prije pet minuta i molio je Dominica da mu bude sekundant — dolio je Jacob ulje na vatru.

— A tako! I ti si ga odbio, zar ne? Šuti! Znam ja da si ga odbio! Ništa mi ne moraš reći. Tebe nije briga za mene i nećeš mi ispuniti ni najmanju želju — zasiktala je Junie.

— Kako me ne bi bilo briga — pravdao se Dominic tihim glasom, a Junie je nastavila kao da ga ne čuje.

— Ti si sposoban tamo stajati i mirno gledati kako se jadni mili Hash i moj brat Jess ubijaju, a da pri tom ni malim prstom ne pomakneš da to spriječiš, zar ne?

— Junie, a što ja tu mogu? — zavapi Dominic.

— Ch, najradije bih te ostavila — rekla je Junie i okrenula mu leđa.

Možda to ne bi bilo ni tako loše, pomislio je Dominic.

— Što ja tu mogu, ako ti to želiš — rekao je glasno.

Možda to ne bi bilo ni tako loše, pomislila je Junie.

— Vraćam se mami — rekla je glasno.

– Junie – umiješala se Lucinda ističući svaku riječ – ako ga ostaviš, dodi k meni. Mogle bismo razgovarati o svemu i svačemu.

– A? – zaprepašteno izusti Junie jer se tome nije nadala, a u glavi joj odjednom sine da bi tada bila u blizini Hasha Harkera.

– Sa mnom je moja pratilja. Možeš ostati kod mene. Gospodin Harker neće imati ništa protiv toga. A Jacob i Jess doći će ti u posjet, zar ne? – nukala ju je Lucinda, jer je krivo protumačila njeno zaprepaštenje i kolebanje.

Junie joj se blago nasmiješila kao da popušta nagovoru.

– Ah, te žene! – zagundao je Dominic i mlatnuo mokrom krpom po šanku od mahagonija.

– Pa, onda hajdemo. Što čekamo? – rekla je Junie.

– K tvojoj ili mojoj kući?

– K tvojoj, naravno – reče uz smijeh Junie.

Gospodica Lucinda se nasmiješi Jacobu, a oči joj pri tom zaiskriše tisućama zvjezdica.

– Jacobe, mili, hoćeš li nas odvesti kući? – Lucinda će umilnim glasom.

– Na vašu službu, moje dame – ozareno dočeka Jacob.

Dominic uzdahne. Gledao je za njima dok su izlazili ruku pod ruku. Natočio je čašu viskija i iskapio je nadušak.

– Ah, te žene – uzdahnio je još jednom.

XV

January Wiley držala je uzde piļeći u daljinu, dok su se stara zatvorena kola ravnomjerno truckala. Na njoj je bila njezina najljepša haljina, najbolji šešir na glavi, a na

nogama čizme. Bila je uzbudena jer je išla u grad na zabavu. Stolica za ljuļanje bila je otraga na kolima. Gospoda Deke Wiley sjedila je uz svoju kćer. Oči joj bijahu zatvorene, a ruke sklopljene preko boćice laudanuma u krilu. Nju nikada ništa nije moglo uzbuditi.

January je zakrenula kola na seosku cestu i ugledala konjanika koji im je dolazio u susret. Odmah je prepoznala Jessa. Mahnuo joj je da stane.

– Jesi li našao sekundanta? – bilo je prvo što ga je upitala kad je zaustavila kola.

– Whisk Shaker će mi biti sekundant. A kamo ćete vas dvije? Zabava počinje tek uvečer.

– Moram kupiti laudanum za majku i odvesti je u posjet gospodi Grandly.

– Ne moraš se žuriti. Ala će momcima večeras rasti zazubice kad te vide u svećanoj haljini – polaska joj Jess i urotnički namigne.

Januaryne obraze obli rumenilo.

– Jess, ne rugaj se sestri – prekorila ga je January i pogledala u zemlju.

– Ovih će te dana neki junak ugrabiti i odvesti, ja ću ostati bez sestre – šalio se Jess.

Potresla je glavom i nasmiješila se sjetno bratu.

– Jess, sinko, jesi li to ti? – javila se majka i povirila u Jessa ispod poluzatvorenih vjeda.

– Ja sam, majko.

– Jesi li vidio gospodina Wileyja?

– Nisam, majko.

– Da mi je samo znati kamo je odletio ovaj put – reče i namršti se, jer je gospodin Wiley inače uvijek kazao svojoj ženi kamo ide i kad će se vratiti kući.

Podigla je glavu i zagledala se u nebo.

— Eno ga, dolazi — gotovo je šapnula.

Jess također pogleda u nebo. Raširenih krila ptica je kružila plavim nebom.

— Kaži mu da dođe na zabavu. Ja ću ga tamo čekati — naredila je majka sinu.

— Hoću, majko — odvrati poslušno Jess i kimne glavom.

— Čuvaj se, Jess — reče January i pucne jezikom konju. Kotači zaškripiše i stara kola ponovo krenu.

Kad je dojahao do kuće, Jess ponovo pogleda u nebo. Ptica je kružila gotovo iznad njegove glave. Nije više bilo nikakve sumnje. Slijedila je Jessa u stopu.

Ostavio je šarca u koralu, a on se popeo na orah i sjeo na ostatak poda kućice na drvetu. Skupo je noge, nalaktio se na koljena, a bradu položio među dlanove. Namršito se od svakojakih misli.

Nije se ni najmanje iznenadio kad je lišće zašuštalo. Ptica je sjela na granu točno iznad Jessa. Jess je nije htio ni pogledati.

— K vragu, reci, tko si ti uopće? — reče tiho Jess.

Nije čuo odgovora.

Zaškiljio je u pticurinu. Naherila je glavu i zapiljila se drsko u Jessa ostrim kritičkim okom.

Mama ima pravo, pomisli Jess, što se tiče te stare kožuraste celave glave. Vrlo je nalik na glavu starog Wileyja.

— Jesi li ti doista moj otac?

Opet, nije bilo odgovora.

Jess se zapravo, nije uopće nadao da će čuti neki odgovor. Ali, k vragu, čak je i u tome pticurina nalikovala na starog Wileyja. I Deke Wiley je običavao tvrdoglavo šutjeti kad bi ga netko nešto upitao.

— Ti si ili moj otac — reče glasno — ili sam vrag koji je došao po mene.

Pticurina je samo zaškiljila okom i to je bilo sve.

* * *

July i Hassan mahnuli su January i gospodi Wiley u prolazu, ali se nisu zaustavili da s njima porazgovaraju. Čim su se približili kući, skočili su s pjegava konja i zavukli se ispod kuće u hladovinu među usnule pse.

Puzeći na sve četiri do stražnjeg trijema, zagledali su se u dvorište. Jess je sjedio na orahu. I lešinar također.

— Misliš li da bih ga trebala ustrijeliti? — šptom July upita Hassana.

— Jessa? — zaprepašteno dahne Hassan.

— Ne njega, blesane! Lešinara! — ljutito odbrusi July.

Ne, ako je to tvoj otac.

July kimne glavom. Pažljivo je motrila svaki Jessov korak. Jess je skočio s oraha i pošao u kuhinju. Vratio se u dvorište s velikom govedskom košcurinom u ruci, koju je January spremila za juhu. Podigao ju je prema krošnji oraha i ponudio štici.

— Hoćeš li oče? — upitao ju je nesigurnim glasom.

Pticurina raširi krila. Trenutak je oklijevala i pažljivo promatrala Jessa jednim okom. Tada je otvorila kljun i jedva opazice zamahnula krilima. Kliznula je nečujno zrakom prema dolje, ravno na Jessa.

Jess ustukne korak natrag, držeći košcurinu u ispruženoj ruci, što dalje od sebe.

Lešinar je šcepao kost pandžama, zalamatao nekoliko puta kri-

lima, vinuo se u zrak, pa ispustio kost iza staje i sletio na nju.

Jess je zabio palce u džepove, stajao mirno i gledao ptičurinu kako klujuca meso s kosti.

July nije mogla više izdržati. Istrčala je u dvorište i stala pokraj Jessa. Jess se nije iznenadio što je vidi pokraj sebe.

— Je li to doista naš tata? — upitala ga je July.

Jess je malodušno slegnuo ramenima.

— Neka me vrag nosi ako znam.

* * *

Svratište gospode Grandly s gostionicom bilo je u Glavnoj ulici u velikoj kućerini s prostranim trijemom na kojem su bile pletene stolice za ljuljanje. Tog je dana u svratištu stanovao samo jedan putnik, Weston Finlay. A i on je zabunom dospio u Hardly.

Od najranije mladosti Weston je sebe smatrao boležljivim i tako se vladao. Poslije prerane smrti gospode Finlay, naslijedio je oveće bogatstvo, pa je napokon mogao poči živjeti u krajeve s blagom klimom i ljekovitim vodama; a kad tamo, zalutao je u selendru Hardly u Teksasu.

I toga mu se dana čak činilo da iz Hardlyja neće izvući živu glavu. Tresao se od straha da će ga onaj razbojnik koji je zaustavio kočiju, i koga je sreo u brijačnici, zacijelo ubiti da mu se osveti što je pucao za njim, pa je čamio u sobi zatvorivši vrata zasunom.

Gospoda Grandly čula je sve detaljnosti iz brijačnice. Kako je to bila žena meka srca, nekako joj je napokon uspjelo da Westona uvjeri kako ga Jess neće ni taknuti. Nagovorila ga je čak da izade iz sobe i ode u brijačnicu po svoj polucilindar i kaput, te da Mattu plati račun.

Kad se vratio u svratište, sjeo uz gospodu Grandly na trijemu. I dok su tako razgovarali o Divljem zapadu i pili kavu s rumom, pred svratištem su se zaustavila stara zatvorena kola s dvije žene. Budući da je bio dobro odgojen, Weston je odmah požurio da ženama pomogne sići s kola.

Kako je January na glavi imala šešir široka oboda, nije joj odmah ugledao lice. Vidio joj je samo vrh nosa i brade. Ali ruka koju je prihvatio bila je mlada i čvrsta.

Kad je January sišla s kola, Weston je ustanovio da je glavu viša od njega. Stasita i vitka, uska struka, bila je na njegovu radost sasvim različita od pokojne gospode Finlay koja je bila debela, dežmekasta i zdepasta.

January je pomislila da mu nešto mora kazati i zahvaliti. Ali riječ joj je zapela u grlu.

— Pomozite mi, molim vas, da mama side s kola — uspjela je napokon da mu kaže.

— Sa zadovoljstvom, gospodo, ili gospodice — reče Weston i uljudno se nakloni.

— Gospodica — izusti tiho January, ali je zaboravila i da mu se predstavi.

Zajedno su njenoj majci pomogli do trijema i sjeli je u stolicu za ljuljanje zajedno s njezinom bočicom laudanuma u krilu.

— Dobar dan, gospodo Wiley.

— Dobar dan, gospodo Grandly.

I u taj su čas stolice za ljuljanje jednoglasno zaškripale.

— Želite li šalicu kave? — ponudila joj je gospoda Grandly.

— Hvala, donijela sam svoj sirup — reče gospoda Wiley.

— Majko, ja odoh da ti kupim laudanuma. Vratit ću se za pet minuta — reče January.

– Smijem li vas pratiti – odmah se ponudio Weston.

Sva zbunjena, samo je kimnula glavom. Weston se popeo u kola i sjeo pokraj January. Čudio se zašto ide kolima do ljekarne, no uskoro je njegova znatizelja bila zadovoljena. January je kupila cijeli sanduk laudanuma. Ljekarnik je uhvatio ručicu s jedne, a Weston s druge strane sanduka ne bi li ostavio što ljepši dojam na January.

Kad su spustili sanduk u stražnji dio kola, Weston je bio bez daha, a znoj mu je curio s čela. Naslonio se na kola i trljao crvene i bolne prste i dlanove.

– Bože, kako ste se vi zadihali – začudila se January.

– Znate, ja sam bolestan čovjek – priznao joj je Weston dok su mu se prsa spuštala i dizala od zadihavanosti.

– Znala sam ja to. Znala sam da ste nejako, bolesno biće čim sam vas pogledala u oči – sućutno će January.

– Doista? – začudio se Weston.

– O, da. Dopustite da vam pomognem da se popnete u kola. Odvest ću vas natrag – ponudila mu je January pomoć.

– Najljepša vam hvala na pažnji i susretljivosti – rekao joj je i oslonio se na njezinu čvrstu ruku.

Sjela je uz njega i podigla uzde.

– Provozat ću vas malo. Svjež zrak će vam koristiti – rekla je s mnogo pažnje i pogledala ga ispod oboda šešira.

– Oh, hvala vam. To bi mi baš prijalo – rekao je Weston tihim glasom uz patnički osmijeh.

– I January se njemu nasmijela. Njezina je plahost nestala kao da je nikada nije bilo. Sve su njezine misli bile uz tog čovjeka kome je ženska nježnost trebala kao ozeblome toplo sunce.

XVI

Lešinar je još glodao kost i iskosa pogledavao što radi Jess. Jess je odlučio da mu je vrijeme da krene na Hashovu zabavu. Ptićurina je jednom nogom držala kost, dok je s nje kljunom trgala žilav komad mesa.

– Ideš li i ti? – Jess je upitao July kad je uzjahao šarca.

– Doći ću za tobom – odgovorila mu je July koja je radije slijedila njegove tragove negoli da jaše uz njega.

– Hoćeš li i ti doći? – upitao je Jess ptićurinu.

Ptićurina ga pogleda jednim okom dok je gutala žilavo meso s kosti.

Jess se osjećao nekako čudno dok je razgovarao s pticom u Julynoj i Hassanovoj prisutnosti. Ni oni nisu bili načisto da li je to duh starog Wileyja ili samo ptica, a Jess je uz to obećao majci da će lešinara pozvati na vrtanu zabavu kod Hasha Harkera.

– Mama je rekla da dodeš na zabavu. Čekat će te – doviknuo je ptici.

Ptićurina naheri glavu. Jess se namršti. Nije bio siguran da li ga je razumjela. Nastavio je buljiti u pticu, koja izduži vrat, podigne visoko glavu i otvori širom kljun.

– Što je time htjela reći? Slegnuo je ramenima i podbo šarca. Konj trkom krene seoskom cestom što je vodila u Hardly.

July i Hassan ostali su gledati čas u pticu, čas za Jessom, a zatim su se i oni popeli na pjegava konja i krenuli za Jessom.

Ptićurina otrgne još jednu žiletinu s kosti i proguta je. Zatim udari kost nogom. Otkotrljala se preko dvorišta i poplašila piliće. Raširi krila i vine se u zrak za pjegavim konjem.

Kuća Hasha Harkera bila je do crvene cigle i malo istočnije od grada a podalje od ceste s koje je prema kući vodio drvored visokih platana.

Zabava se održavala u dvorištu ispred staje, također od crvene cigle, jer se u to doba godine nitko nije bojao kiše. Na konopima između stupova visile su svjetiljke i kineski lampioni koje je domaćinu posudio Dominic Johanssen iz svoje zbirke orijentalnih predmeta.

Dominic se brinuo o piću i posluživao goste. Red stolova iza kuće bio je prekriven stolnjacima i pun različitih jela.

Staja je služila kao spremište za sedla i oružje gostiju. Kola s ravnim platformom uza zid staje bila su pozornica za glazbu. Kad je Jess stigao, glazbenici su već sjedili na kolima i podešavali glazbala. Ispred glazbe bio je oveci prostor za ples. Oni koji nisu znali plesati mogli su sjediti na klupama oko plesnog prostora.

Jess zauzvati konja ispred staje. Sa sedla je promatrao mnoštvo gostiju. Opazio je majku u stolici za ljuhanje ispod velikog lampiona s dugim vrpčama koje su se vijorile na večernjem povjetarcu. Gospoda Wiley zavalila se udobno u svoju stolicu s rukama na boci laudanuma u krilu. Blagi smiješak zadovoljstva titrao joj je oko usana.

Na plesnom prostoru ugledao je Junie i Jacoba. Junie je zaljubljeno gledala u Hasha Harkera, a Jacob u gospodicu Lucindu koja je stajala uz bok Hashu. Ona je pak njemu dobacivala vatrene poglede koji su mnogo obećavali.

Nance i Jody stajali su uz rub plesnog prostora i držali se za

ruke našlonjeni jedno na drugo, zaboravivši na sve ljude oko sebe.

Četvrti plesni par osupnuo je Jessa. Djevojka sa šeširom široka oboda bijaše njegova sestra January, a muškarac uz nju bijaše onaj isti žgoljavac s polucilindrom iz kočije i brijačnice.

Kad se Weston našao na plesnom prostoru okružen dvojicom mladića koji su jučer napali kočiju, toliko se prestrašio da je jedva došao k sebi kad mu ih je January predstavila kao svoju braću. I strah je nestao kad su mu mladići srdačno stisnuli ruku i poželjeli mu dobru zabavu. Oslonio se malaksalo o Januarynu čvrstu ruku. U tom je trenutku bio siguran da ga je sama sudbina dovela u Hardly. Našao je January.

Uto je Matt Matthews počeo udarati takt nogom po drvenoj platformi kola.

— Jedan, dva, tri... — brojio je brijač i glazba je zasvirala. Pileći po violini, Matt je počeo voditi ples pjevušeći.

— Naklonite se partneru... Svi se uhvatite za ruke... U krug okrenite... — a plesači su ga poslušno slijedili.

Mašući zavijenom rukom, Whisk Shaker probijao se kroz gomilu plesača prema Jessu.

— Hej, Jess Wiley! — pokušao je nadglasati glazbu.

Jess mu odmahne i sjaha da ga pozdravi.

— Donio sam šahovsku ploču. Eno je ispod bora na stolu. Sada još samo ti povuci taj potez...

— Jesi li sve uglavio za dvoboj?

— Sve, osim vremena. Hajde, Jess, molim te, povuci taj potez — zadihano će Whisk Shaker.

— Rekao sam ti onda, tek pošto sve bude uglavljeno za dvoboj — nasmijeno će Jess.

– O svemu je dogovoreno osim o vremenu – povikao je Whisk.

– To je najvažnije. Hoću da znam kada će biti taj dvoboj.

– Do vraga, a kad bi ti htio? – zagunda pokunjeno Whisk.

– Što prije, to bolje – kratko mu odbrusi Jess.

– Dobro. I meni to odgovara. Oдох se dogovoriti sa Jacobom – reče Whisk i počne se gurati među plesače.

Jess je rasedlao šarca i otjerao ga u koral. Sedlo i opasač s revolverom ostavio je u staji. Kad je izašao iz staje, July i Hassan upravo su dojahali na zabavu. Domahnuli su mu.

I dok im je mahao, ugleda lešinara. Vidio mu je obris u sutonu na tamnoplavom svodu večeri. Sjedio je na vrhu krova staje.

Jess mu pokaže palcem preko ramena prema stolici za ljuljanje onkraj plesnog prostora.

– Mama je tamo.

Gospoda Wiley gleda je plesače kroz poluzatvorene vjede i uživala u glazbi. Gospoda Grandly otišla je nekamo poslom pa je bila sama.

Lucindina pratilja, gospoda Delphinia Quick sjela je brže-bolje u praznu stolicu uz gospodu Wiley i odahnula s olakšanjem, jer su je žuljale cipele i stezao steznik. Ispružila je noge ispod suknje, položila glavu na naslon i umorno zaklopila oči.

– Izvolite, gospodi, gutljaj mog sirupa za umirenje – iznenada ju je ponudila gospoda Wiley. Udovica Quick zaprepašteno se trгла, jer joj se učinilo da žena do nje spava u stolici za ljuljanje.

– Hvala, baš će mi dobro doći – zahvalno će udovica Quick, pa potegne gutljaj laudanuma iz boce.

Gospoda Wiley promatrala ju je ispod oka dok je brisala usne.

– Vi ste novi u našem gradu?

– Da. U gostima sam kod gospodina Hasha Harkera.

– Ja sam gospoda Deke Wiley.

– Ja sam gospoda Delphinia Quick, udovica pukovnika Quicka iz Fairwatera u Virginiji. Drago mi je što smo se upoznale – reče udovica Quick.

– I meni – promrmlja gospoda Deke i ponovo joj ponudi bocu s laudanumom.

– Vrlo ukusan napitak – priznala je udovica Quick poslije drugog gutljaja koji ju je zagrijao.

– Gospodin Ali Ibn pravi ga samo za mene. Slobodno nagnite, ako vam se sviđa – ponukala ju je gospoda Wiley.

– Ukusniji je od napitka od ljekovitih trava profesora Malvela – reče udovica Quick dok je vraćala bocu.

– Nikada nisam pila napitka od ljekovitih trava – priznala je gospoda Wiley.

– Više se ne proizvodi. Profesor je umro.

– Nadam se da se nije dugo mučio – sućutno će gospoda Wiley.

– Ne, nije. Objesio se.

– Strašno! – zaprepastila se gospoda Wiley.

– Bio je vrlo drag čovjek. Došao je prodavati svoj napitak u naš grad. Ja sam baš tada sazrela u mladu ženu. Tada sam prvi put okusila njegov napitak – reče udovica Quick, i potihlo zahihota, pa se nagne do uha gospode Deke.

– Pobjegla sam s njime – povjerala se.

– Baš divno – oduševljeno će gospoda Wiley.

– On me je svemu naučio. Čak i kartati.

– I moj muž je dobar kartaš. Ne znam samo može li još kartati s onim pandžama – reče gospoda Wiley i dobaci brz pogled prema krovu staje.

– Poslije profesora – nastavila je udovica Quick zagrijana laudandumom i zanesena sjećanjima, pa nije ni čula što je gospoda Wiley rekla – došao je Nicolas Cresspool. Pravi džentlmen. Potomak starog engleskog plemstva. On me je učinio pravom damom. Ustriječio ga je neki kartaš. Varao je na kartama.

Gospoda Wiley je ponovo ponudi laudandumom, a udovica Quick ponovo potegne dobrano iz boce.

– Ostavio mi je tri tisuće dolara. Otada živim u Fairwateru u Virginiji kao ugledna i otmjena žena. Tamo sam upoznala i pokojnog pukovnika Quicka.

– Lijepo od njega – napomenula je gospoda Wiley, misleći zacijelo na Nicolasa Cresspoola koji je gospodi Quick ostavio tri tisuće dolara.

– Ali već mi je dosta uskih steznika i tijesnih cipela – požalila se iskreno otmjena gospoda Delphinia Quick.

– Ja ih nikada ne nosim – reče gospoda Wiley.

– Blago vama – zavidno će udovica Quick, pa skine tijesne cipele s nogu i ponovo prihvati ponudenu bocu.

XVII

Noć je već davno tamom obavila kraj, a zabava je još bila u punom jeku. Nitko se nije obazirao na sat. Te su noći i pilići išli kasno leći.

Odjednom je glazba prestala svirati. Plesači su zastali, zgledali se

začudeno, a zatim se upitno zabujili u glazbenike.

Whisk Shaker je napokon uspio Jacoba dovući na platformu kola ispred glazbe. Jacob se zadovoljno smiješio. Podigao je ruku. Svi su zamukli.

– Narode – najavio je Jacob – svi ste čuli za dvoboj između Hasha Harkera i Jessa Wileyja. Mi smo njihovi sekundanti. Dvoboj će se održati u zoru!

Zaorili su gromoglasni poklici. Pljesak je odjeknuo dvorištem. Whisk je skočio s kola i probio se do Jessa.

– Jesi li sad zadovoljan? Dodi, povuci onaj potez.

– Dobro – pristao je Jess i zagledao se u krov staje na kojem je sjedila ptičurina i piljila dolje u zabavu. Ako je to gospodin Wiley, pomislio je Jess, zacijelo će vidjeti kako potežem potez umjesto njega. Ne smijem ga razočarati.

Glazba je ponovo zasvirala, ali više nitko nije zaplesao. Svi su se tiskali za Jessom i Whiskom. Jess ih je čuo kako se klade tko će pobijediti.

Kad su stigli do stola pod borom, svi su zašutjeli i povukli se u stranu da propuste Jessa i Whiska. I glazbenici su dotrčali za njima. U mukloj tišini čulo se samo šuštanje vjetra u krošnjama drveća.

Jess se nagne nad šahovsku ploču, griekajući donju usnu, a Whisk mu stane sučelice.

Nakon duljeg razmišljanja, Jess stavi prst na kulu. Svi su ga napeto promatrali, zadržavajući dah. Jess učini rošadu.

Whisk je pratio njegov potez napet kao struna. Oči su mu se suzile. Ruka mu je drhtala. Uzeo je konja i u jednom skoku dao Jessu šah-mat.

Tišinu noći prolomili su veseli povici. Whisk se izvalio na zemlju i valjao grcajući od smijeha.

— Onda, čini mi se da sam izgubio — reče Jess i pruži ruku Whisku. Whisk prihvati ruku, a Jess ga potegne na noge.

— Pogledaj onu ptičurinu gore na krovu staje. Mrzovoljan neki stari stvor, zar ne? — reče Whisk dok je rukama otresao prašinu s hlaća.

Jess pogleda u lešinara. Ni sam nije mogao razaznati da li je to igra svjetlosti i sjene, ali se pričurina doista namrgodila ogorčena Jessovim lošim potezom.

* * *

Pod stolom, skriveni iza dugog stolnjaka, July i Hasan glodali su piletinu koju su ukrali sa susjedna stola.

— Jess je izgubio, što bi mogao biti loš znak — ozbiljno je šapnula July.

— Doista? — promrmlja Hassan punim ustima.

— Morat ćemo umiješati svoje prste u taj dvoboj.

— Kako?

— Kazat ću ti kad se vratim. Ti me čekaj ovdje — reče July, baci kost od pilećeg batka, te počne puzati.

* * *

Potočić je žuborio iza Harkerove kuće. Uz obalu su rasle vitke topole i žalosne vrbe. U tihoj noći obalom su šetali i držali se za ruke January Wiley i Weston Finlay.

— Gospodine Finlay — počela je January tihim glasom — ja ... oh ...

— Učinit ću sve što zatražite — ponudio se gorljivo Weston koji se želio žrtvovati za January.

— Riječ je o dvoboju i mom bratu Jessu. Bojim se da će stradati — iskreno mu je priznala.

— Ne smijemo dopustiti da strada — složio se Weston.

— Ja sam smislila kako bismo to mogli spriječiti.

— Kako? — jedva je čekao da čuje Weston.

— Recimo, da ja iz zasjede zapucam u Hasha Harkera i ranim ga u nogu. Tada ne bi mogao izaći na dvoboj.

— Zaboga, gospodice January! — zaprepastio se Weston.

— Ali ja nisam bogzna kakav strijelac. Stoga, vi ćete ga pozvati ovamo kako ne bih ranila nekoga drugoga. Ja ću se skriti u žbunje i gadati u nogu. Vi ćete to učiniti meni za ljubav, zar ne? — upitala ga je i stisnula mu ruku.

— Da, da, hoću, hoću — pristao je zaprepašteno.

— Idem po Jessov revolver — rekla je January i nasmiješila mu se, a on je kao omamljen požurio za njom.

* * *

Jacob i Wusk došli su do Dominicova šanka. Raspravljali su o dvoboju. Jacob je obećao Junie da će paziti da Hash, a ni Jess ne stradaju i htio je Whisku nešto u tom smislu predložiti.

Whisk je, međutim, prvi predložio da nešto popiju, što je opet Jacob objeručke prihvatio.

Čim su stali uz šank, Jacob ugleda zemljani krčag.

— Dome, daj nam čašu meskale.

— Nije to za vas — reče Dominic i skloni im krčag s očiju.

— Samo jednu čašu — moljakao je Jess.

— Obećao sam Junie. Ne dam vam ni kapi — neumoljivo će Dominic.

— To je znači za Jessa i Haska zbog dvoboja, a?

— Bit će.

— Jacob, dođi — pozva ga Whisk i povuče za rukav, pa mu nešto šapne u uho.

Whisk pričekao dok Jacob nije upleo Dominica u razgovor o kineskim lampionima, a onda se prikrađe šanku, dohvati krčag i pobjegne.

Našli su se opet iza obiteljskih kola Wileyjevih. Meskalu su pretočili u bocu koju je ispraznila Junie, a krčag napunili laudanumom iz drugih boca iz sanduka. Whisk je zatim uzeo krčag i potajice ga vratio na staro mjesto pod Diminikov šank, dok je Dominic nešto raspravljao s Pecosom Pikeom.

Zadovoljan uspješnom zamjenom pića, Whisk se požurio prema potoku gdje ga je čekao Jacob s bocom punom meskale.

Smijuljeći se od sreće zbog uspješna pothvata, July se ponovo zavukla pod stol k Hassanu. Donijela je i komad torte i još nešto u drugoj ruci.

Tortu je dodala Hassanu i pokazala mu na dlanu dvanaest olovnih revolverskih kugla.

— Odakle ti to? — zanimalo je Hassanu.

— Jess je ostavio revolver u staji, a Harkerov sam našla u predsoblju na klinčanici.

— A zašto si im uzela samo olovne kugle, a ne cijele metke? Mogli smo ih mi ispucati — reče Hassan začuđeno.

— Jer to nisam učinila radi nas, nego radi njih. Inače bi odmah opazili da su im revolveri prazni. A ja sam im ostavila kapisle, pa će tako opaliti, a nikoga neće pogoditi.

Hassan ju je gledao zadivljenim očima, što je July i zaslužila.

— Sve će se dobro završiti, vidjet ćeš. A sad navalimo na tortu — rekla je July.

I gospodica Lucinda Cummins je odlučila, dok je plesala s Harkerom, da svakako mora nešto poduzeti da spriječi krvopriliče koje će poteći zbog njezine časti.

— Gospodine Harkere — počela je svečanim glasom Lucinda — ja sam vam obećala da ću se udati za vas i obećanje neću prekršiti. Ali ako podete u taj odvratni dvoboj i ozlijediti Jessa Wileyja, ja nikada više neću s vama prozboriti ni jedne riječi — završila je odlučno Lucinda, istrгла se iz njegovih ruku i potrčala u tamnu sjenu kuće u nadi da će i on poći za njom.

Ali Hash Harker je ostao skamenjen na mjestu i zapiljio se za djevojkom koja je pobjegla od njega.

— K vragu — zagundao je mrzovoljno.

Zapravo, iskreno govoreći, on uopće nije želio taj dvoboj. Prilike, običaji, ugled, prisilili su ga na to. Nije želio raniti Jessa Wileyja, a još manje da Jess njega ozlijedi. Požalio je što je uopće ikada istupio u obranu časti gospođice Lucinde Cummins. Požalio je što ju je uopće pozvao da dode da se uda za njega. Naročito otkada je Junie prekinula s Dominicom.

— K vragu — progundao je. U čovjekovu životu ima dana kad mu sve ide naopačke, pomislio je Hash Harker.

— Sve će ispasti dobro — rekla je January Westonu. U ruci je držala Jessov revolver koji je uzela iz njegova opasača u staji.

Weston kimne i proguta slinu. Osjećao je mučninu.

— Vi ga dovedite do potoka — naredila mu je January i stisnula mu urotnički ruku.

Weston je zatekao Hasha Harkera sama i namrštena.

— Ja ... hm ... ovaj ... morao bih ... hm ... s vama u četiri oka ... znate ... razgovarati — reče Weston.

Kako je Weston ostavljao dojam vrlo uzbuđena čovjeka, Harker je odlučio da mu pomogne, što je uostalom bila njegova dužnost kao dobra domaćina.

— Ovdje ... hm ... pričekajte. Ja ću se vratiti odmah — zamoli ga Weston kad su stigli do potoka i odmah je nestao u mraku.

Pucanj!

Netko se napio, pa slavi, pomisli Harker.

Prasnulo je još jedan pucanj, ali negdje vrlo blizu. Harker se nadao da nitko nije pogoden, jer to bi svima pokvarilo zabavu i raspoloženje.

Kad je čuo i treći pucanj, Harker se sjetio dvoboja. Prestrašio se da bi netko mogao stradati.

Skvrčen i skutren iza topole Weston se trgnuo pri svakom pucanju. Vapio je u nebesa da January već jednom prestane pucati.

January je ponovo naciljala. Odjeknula su još dva hica, ali Harker još nije bio pogoden. January se činilo da u revolveru nema metaka.

Ponovo je potegnula obarač. Hash Harker se stade ogledavati. Bilo mu je neobično što uz pucnjavu ne čuje i povike.

January opsuje. Od jada i nemoći gotovo je bacila prazan revolver u potok.

— Gospodine Westone! — pozvao je Harker Westona kad mu je već dojadilo čekanje.

Nitko mu se nije odazvao.

Harker slegne ramenima i vrati se natrag na zabavu. Čim je otišao, January izade iz žbunja.

— Gospodine Westone, gdje ste? — pozvala ga je i January, ali njoj se odazvao.

— Je li teško ranjen? — upitao ju je čim se pojavio.

— Promašila sam ga. Sve je propalo — zdvojno će January.

— Oh, gospodice January, tako mi je žao!

— I meni. Moram odmah vratiti Jessov revolver na mjesto. Dodite, možda putem nešto smislimo — pozvala ga je gospodica January i pružila mu ruku.

* * *

Jess je želio da misli na nešto lijepo i ugodno, ali misli su mu se same vraćale na dvoboj. Osjećao se kao da su mu sve lade potonule.

— Jesse! — pozvao ga je Dominic kad ga je vidio.

Jess je odmah prepoznao krčag koji je Dominic podigao u vis. Odjednom osjeti kako mu je grlo užasno suho. Progurao se laktima kroz gomilu do Dominicova šanka.

— Samo za tebe i za Hasha. Za nikoga drugoga — reče mu važno Dominic i napuni mi čašu.

— Odakle ti to? — upita ga Jess i primi napunjenu čašu.

— Donijela je Junie da se okrijepite prije dvoboja — objasni mu Dominic.

— Nitko onda nema takve sestre — reče s ponosom Jess kad je iskapio čašu i rukavom obrisao usta.

— I meni se čini da nema. Još jednu? — ponudi ga Dominic.

— Naravno — reče Jess i pruži čašu. Osjećao se nekako ugodno poslije prve čaše i kao da nikada nije ni bio pokunjen.

Iskapio je i drugu čašu. Odjednom se smirio, pa mu se nekako činilo da vrug i nije tako crn kako ga slikaju i da će sve na kraju, možda, ipak sretno završiti.

XVIII

Neka ljepuška i lepršava djevojka odvušla je Jessa do prostora za ples. Zaplesao je smiješeći se oko sebe, premda mu uopće i nije bilo do plesa, kadli se odjednom sablasan krik prolomi kroz noć.

Glazba je odmah prestala svirati. Plesači su zastali i pogledavali se začuđeno.

– Lokomotiva!

Jess je vidio ptičurinu kako se uspravlja i isteže vrat, a zatim je odlepršala preko polja prema mjestu odakle su čuli reski zvižduk. Slijedeći je očima, Jess ugleda nešto golemo i crno u preriji kako se sporo valja prema Hardyju. U prvi mu se tren pričinilo kao omanje stado.

Oštar zvižduk ponovo propara tišinu noći.

Što god to bilo već im se toliko približilo da su mogli na njemu razaznati i svjetiljke. iznenada mlaz iskrice sukne iz njega u nebo.

Zvižduk im ponovo propara uši.

Muškarci potrčase po konje. Žene stadoše zapomagati i skupljati djecu. Jess je utrčao u staju i zgrabio pušku iz korica o sedlu u kutu. Nije potražio svoj opasač s revolverom, niti osedlao šarca. Zajahao je prvog konja koji mu je došao pod ruku. Čistokrvnog ždriječca Hasha Harkera.

Dugonogi se ždriječac, koji se preplašio uboda ostruga, vine preko polja i u tren oka prestigne sve ostale jahače.

Uskoro je Jess već jasno mogao razabrati karbidne svjetiljke. Iznad njih je stajala sjajna okrugla ploča velika kao mjesec. Pred sebe je bacala oštar i jarki mlaz svjetla. Rogovi su se caklili u tami, staklenaste oči krijesile, ulašten mjed svjetlucaao. Čulo se škripanje kotača

pod teškim teretom iz koga je šistala para kao iz čajnika na uzavreloj vatri.

Jess je napokon pred sobom ugledao dugačku volovsku zapregu. Osam snažnih volova tromo je vuklo velika kola na kojima je doista bila natovarena lokomotiva.

I ostali su jahači dostigli Jessa i zablenu se bez riječi u neobičan prizor koji ih je pomalo ispunjavao jezmom. Lokomotiva je ponovo resko zazviždala. Konji su se propeli i Jess je teškom mukom smirio vatrenog ždriječca pod sobom.

Stara lokomotiva, očišćena i ulaštena, remek-djelo iz davnih dana sjala se kao nova. Ispod kotla plamsala je vatra, pa je iz dimnjaka suklijala oblake dima i izbacivala rojeve iskara. Na vratima lokomotive ponovno je stajao krupan čovjek, koji je i potezao uzicu zviždaljke, smještajući se brojnom gledateljima.

– Pa to je Big Jim Boohm!

Lokomotiva ih je ponovo pozdravila zviždukom i konji su ponovo poskočili kao sumanuti od straha.

Visoko s neba lešinar je znatiželjno piljio dolje u preriju, očito zabezeknut onim što je vidio.

Kako se lokomotiva nije kretala snagom svoje pare i na svojim kotačima, vatru pod kotlom potpalio je Big Jim Boohm samo stoga da bi pomoću pare pod pritiskom mogao zviždanjem pozdraviti građane Hardyja.

– Gospodo, ja sam se vratio! – rekao je i naklonio im se svečano i važno kao da im predstavlja predsjednika Sjedinjenih Država.

Građani Hardyja pozdravili su ga oduševljeno urnebesnom vikom.

– Znači li to da je željeznica napokon stigla i u Hardy? – upitao ga je, derući se iz sveg grla, Whisk Shaker.

– Zar još nije stigla? – uzvratilo im je Big Jim tobože začudeno.

Ljudi su potresli ogorčeno glavama. Neki su čak turobno i čeznutljivo uzdahnuli.

– Strpite se, gospodo, sve u svoje vrijeme – odvratio im mudro Big Jim, a zatim je brzo dodao prije nego što je itko drugi dospio i otvoriti usta.

– Ja sam na putu prema Aljasci. Došao sam u Hardly da vidite »Ljepoticu Arktika« i da pozovem one koji to žele da mi se pridruže u najveličanstvenijem pothvatu ovog stoljeća ili, bolje svih vremena! – rekao im je i pokazao rukom na lokomotivu.

– Kojem pothvatu? – dobaci mu netko sumnjičavo.

– To ću vam reći čim stignemo u grad gdje se mogu obratiti svim građanima – kazao im je i ponovo potegnulo uzicu zviždaljke.

Kad je lokomotiva stigla ispred kuće Hasha Harkera, svi su nagrnuli da je vide, a glazba je udarila gromoglasan tuš za dobrodošlicu.

Dok je Big Jim išao prema platformi s glazbom, svi su trčali za njima, muškarci, žene, djeca i pozdravljali ga veselim povicima. Kad se popeo na kola ispred glazbe, podigao je ruku da ih utiša. Nasmiješio im se ozarena lica.

Svi su ga gledali jedva čekajući da čuju što će im reći.

Ime Big Jim odlično je pristajalo uz pojavu Jima Boohma. Bio je viši i krupniji od svih ljudi koji su se okupili u dvorištu Hasha Harkera. A i glas mu je bio dubok i zvonak.

– Donosim vam ispunjenje vaših snova – obznanio im je svečano – i priliku da se obogatite ako imate imalo poduzetnosti i volje.

– Zar si nam doveo željeznicu? – pun nade povikao je Pecos Pike.

– I više od toga – spremno mu je odgovorio Big Jim.

– Poslušajte me dobro, pa prosudite sami. Ja ću vam reći sve o željeznici koja će opasati kuglu zemaljsku, povezati Stari svijet s Novim i donijeti nečuveno blagostanje svima koji se na vrijeme za to pripreme – počeo je Big Jim i odmah nastavio kad je vidio da ga svi pažljivo slušaju: – Naš divni kontinent dijeli od Azije, a time i Evrope, samo uski morski tjesnac na Aljaski koji se zove Beringovo more!

Zašutio je trenutak dok su ljudi šaputali pod dojmom tog novog otkrića.

– A kako vi zacijelo znate – nastavio je pošto ih je rukom utišao – priprema se gradnja željezničke pruge iz Moskve u Rusiji preko prostranih sibirskih stepa.

Ljudi su se zgledali. Ako je netko, među njima i znao nešto o tome, onda je to ljubomorno zadržao samo za sebe.

– Još nije službeno određeno dokle će ta željeznička pruga ići. A prirodno je da ide do najudaljenije točke Azije, to jest do Beringova mora, što je vrlo blizu naše Aljaske. I prirodno je da se velika željeznička pruga Meksiko – Kanada produži do Beringova mora i da se sagradi most prekoorskog tjesnaca koji će spajati dva golem kontinenta, Ameriku i Aziju, što će zapravo opasati kuglu zemaljsku željezničkom prugom – gotovo u jednom dahu izgovorio je Big Jim.

Ljudi su se ponovo zgledali. Svima se to činilo vrlo razložno i mudro.

– I naravno, tamo će se podići veliki grad. Veliko trgovište kroz koje će teći promet. Grad koji će nadmašiti veličinom i važnosti sve

luke ovoga svijeta. A mi, ljudi poduzetna duha, doći ćemo tamo prvi i podići taj grad. Bit ćemo građani utemeljitelji, neimari tog veličanstvenoga pothvata i naravno, oni koji će od toga imati najviše koristi.

Ljudi su počeli urnebesno odobravati Jimu Boohmu, a on se nagnuo prema njima kao da im želi kazati još nešto, ali vrlo povjerljivo:

— A da bismo u tome uspjeli, moramo tamo doći prije nego što se sagradi željeznica. Kao znak moje duboke vjere u uspjeh toga mog pothvata, vozim sa sobom „LJEPOTICU ARKTIKA“. Ova veličanstvena lokomotiva bit će preteča brojnih vlakova koji će saobraćati između dva kontinenta, vlakova koji će istisnuti spore, opasne i nezgrapne brodove koji danas morem prevoze robu s Orijenta.

— Na Orijent! — povikao je zanosno Dominic Johanssen koji više nije mogao sputavati svoje oduševljenje. Progurao se laktovim kroz mnoštvo, skočio na lokomotivu i svom snagom potegao uzicu zviždaljke.

Ostatak pare u već mlakom kotlu prostrujio je slabašno kroz zviždaljku i ona je samo otužno pisnula, a uzica je pukla od snažna trzaja.

Big Jim se brže-bolje snašao, raširio je ruke kao da ih želi sve zagrлити.

— A sada prijatelji, to moramo i proslaviti!

XIX

Gotovo svi gosti donijeli su nešto sa sobom, pokrivač ili vreću za spavanje, jer su noći u preriji hladne i ljeti. A oni koji ih nisu do-

nijeli, ispružili su se ispod kola i stolova, ili stiskali skvrčeni jedni uz druge kako bi se malo zgrijali.

Jess se probudio uza zid staje u praskozorje. Glava mu je bila teška, a mišice obamrle. Zbacio je pokrivač sa sebe, sjeo i protrljao oči. Sjetio se dvoboja.

— Do vraga — rekao je glasno.

Ptičurina zaleprša krilima kad je čula glas, kao da ga se prestrašila. Cijelu je noć prosjedila na vrhu dimnjaka „LJEPOTICE ARKTIKA“. Ni ona ne želi propustiti dvoboj, pomisli Jess.

Sunce tek što nije izašlo i bijela maglica još se vukla uz potok. Zrak je mirisao na svježe zelenilo i vlagu. Jess počne duboko udisati u nadi da će mu svjež zrak razbiti glavu.

Ustao je i pošao u potragu za Jacobom i Whiskom. Nije ih našao u dvorištu, pa je pošao prema potoku. Usput je probudio Dominica koji mu se odmah pridružio.

Duboko, krkljavo hrkanje rezalo je jutarnju tišinu uz obalu potoka.

— To je Jacob. Dobro poznam njegovo hrkanje — reče Jess.

Dom naheri glavu i načuli uši. Tanano hripanje pratilo je duboko piljenje Jacobova hrkanja.

— Nije sam — utvrdi Dominic.

— Moramo ih probuditi — reče Jess i uzdahne.

* * *

Jacob i Whisk spavali su jedan uz drugoga uz sam potok. Noge su im bile u vodi. Jess je najprije glasno pozvao brata po imenu. Nije ni trepnuo. Zatim je podigao Jacobovu glavu i počeo je tresti. Sretan i blažen osmijeh bijaše sve što je iz nje istresao.

— Do vraga — procijedi u očaju Jess.

Dominic je našao i praznu bocu u grmlju.

– Napili su se nekog finog likera – zaključio je Dom.

– Nalokali su se maminog laudanuma, čini mi se – promrlja Jess.

– Koja vam je nevolja, gospodo? – zagrmi dubok glas iza njih s obale.

Jess ispusti Jacobovu glavu. Ljosnula je u vlažan pijesak. Okrenuo se i ugledao Jima Boohma u košulji zasukanih rukava. Kosa mu je bila uredno začešljana i zalizana. Ugodno je mirisao na vodicu od jorgovana.

Dominic mu se duboko naklonio s poštovanjem.

– Gospodine Boohme, ja idem s vama do Aljaske i kad most bude završen dalje na Orijent! Oduvijek sam želio na Orijent. Prenijet ću tamo i svoj salun.

– Tako valja! – reče Big Jim i mlatne ga ručetinom po ramenu da se Dominic stresao, ali to mu nije smetalo da se rastopi od miline.

– A zašto budite te ljude? – upita ih Big Jim.

– Jess ide na dvoboj – reče Dominic i objasni mu sve potanko.

– A zar se to ne bi moglo nekako riješiti bez krvi? – predložio je Big Jim pošto je saslušao cijelu priču.

– Ne bih rekao. Hash zacijelo ne bi pristao.

– A sekundanti su mrtvi pijani – reče Jess tužno, pa gurne Jacoba vrškom čizme. Jacob osta drven. Jess potrese malodušno glavom.

– Onda nema drugog izlaza nego da se ja prihvatim dužnosti koju mi je namijenila sudbina. Ja ću biti tvoj sekundant, mladiću –

reče svečano Big Jim i malo se isprsi.

– Jesi li čuo, Jess? Gospodin Boohm bit će tvoj sekundant! – oduševljeno će Dominic.

U to su začuli vesele povike odobravanja. Jess se okrene i ugleda nekoliko znatiželjnika iza sebe. Dvadesetak ljudi je ustalo i došlo da vidi i čuje što se sprema uz obalu potoka. A kad su čuli njihove povike i ostali su žurno pritrčali raščupane kose, snenih i krmeljavih očiju, neuređeni i nepočešljani, podbuhli od sna i neumiveni, neki čak bos, ali gorljivo žudni da svojim očima vide dvoboj i da im ništa ne promakne.

Big Jim se ustobočio pred njima i dočekao ih širokim osmijehom.

– Hvala vam, gospodine Boohm – progunda Jess, ali s nešto manje oduševljenja nego Dominic.

– A gdje vam je drugi sekundant? – dobaci Pecos Pike iz gomile. Naramenice hlaća prebacio je preko golih ramena, a košulju je držao preko ruke, jer je u žurbi još nije dospio obući.

– Čini mi se da ću ja ipak morati biti Harkerov sekundant ako neće nitko drugi – ponudi se Dominic.

– Ni govora! Kako ja moram biti nepristran, ja ću biti sekundant obojici – odlučno će Big Jim i zakopča košulju pod vratom.

– A može li to? – sumnjičavo će Dominic.

– A tko mi brani?

– Hoću reći, ne znam dopuštaju li to pravila. Ja sam dao Pravilnik o dvobojima Jacobu da ga pročita.

– Jacob ne zna čitati – reče Jess.

– Hash je obećao da će mu ga pročitati.

– A gdje je gospodin Hash Harker? – upita Big Jim.

– Moja sestra July otišla je po njega. Odmah će doći – reče Jess.

– Pametna djevojčica – pohvali je Big Jim, pa se stade osvrutati oko sebe. Sunce je već bilo izašlo i gotovo svi gosti koji su došli na zabavu već su se okupili oko njih.

– A gdje će biti dvoboj?

– Gdje vi kažete, gospodine Boohme – ponudi mu Dominic.

– Eno, tamo dolje – reče poslije kraćeg razmišljanja Big Jim, pa doda važno:

– Jeste li pozvali ranarnika?

– Matte, dodi ovamo! – zaurao je Dominic preko glava okupljenih znatiželjnika.

– Dolazi Hash Harker! – povikao je netko s kraja gomile.

Visoko uzdignute glave July je stupala ispred Hasha Harkera i probijala se kroz mnoštvo. Harker je išao za njom u crnom odijelu i bijeloj svilenom košulji. Na rukama je imao mekane žute rukavice, a ispod pazuha je nosio škrinjicu od mahagonija.

Kad su ga ugledale, žene su ispustile tih glas divljenja, nalik na nešto dublji uzdah.

Hash je skinuo šešir i svima se naklonio.

– Dobro jutro narode, Jess, Jime!

Glave su zakimale i pozdravile njegov dolazak.

– Je li istina to što kaže July? – upitao ih je i bacio kratak pogled na pijane sekundante koji su hrkali pod vrbom uz potok.

– Ne možemo ih nikako probuditi – potvrdi Jess.

– Nemojte zbog toga razbijati glave, gospodo – javio se Big Jim i ponudio se za sekundanta i Hashu Harkeru.

– Nemam ništa protiv toga. Dapače, to će mi biti čast – odgovori mu Hash Harker.

– Čast je čovjeku svetija i od života! – dodao je Big Jim, pa pričeka da svi umuknu. Uzbudeni i s nestrpljenjem svi su napeto čekali što će im još Big Jim kazati.

– A pitanje časti – nastavio je Big Jim u mukloj tišini – dovelo nas je danas ovdje na ovo, možda, tužno mjesto. A čast i željezničke pruge učinit će naš narod velikim. Čovjek ne može časnije i zadovoljnije umrijeti nego braneci svoju čast.

Povici odobravanja i urnebesane pljesak popratili su posljednje Boohmove riječi, te poplašile lešinara koji je zagraktao i hitro odlepršao s vrha dimnjaka »Ljepotice Arktika«, pa se vinuo visoko u nebo.

Big Jim se naklonio, pa se glasno i jasno obratio Hashu Harkeru:

– Kako sam čuo, vi tvrdite da samo krv može oprati uvredu i osvjtliti vam obraz?

Na tako sročeno pitanje, Hash je mogao dati samo jedan odgovor.

– Da.

– Oružje? – upitao je Big Jim.

– Sad ćemo Hassan i ja donijeti revolvere – ponudila se žustro July.

– A ne, dijete moje! Obraz se osvjetljava plementim oružjem, a ne koltovima. Kodeks časti propisuje iste i jednake kubure.

– Haa! – izbečila se July.

– Ja sam ih donio – oglašio se Hash Harker i otvori škrinjicu od mahagonija. Na crvenom plišu u odgovarajućim udubinama zlatile su se dvije u mjed okovane kubure s dršcima od izrezbarene, orahovine.

– Prekrasne su! – zadivljeno će Big Jim, a Hash se nasmijulji s ponosom.

– Naslijedio sam ih od oca.
– Gospodo, ako ste spremni, neka ranarnik odmjeri razmak od trideset koraka, a vi, gospodine Dominic – obratio se Big Jim krčmaru – pobrinite se da svi gledaoci prijeđu na drugu obalu potoka, gdje će biti na sigurnom.

– Na zapovijed, gospodine – odvrati Dominic, presretan što je i njemu Big Jim dodijelio neku dužnost.

Big Jim se uspne na vrh obale. Ledima okrenut prema svjetini, čučnuo je i otvorio škrinjicu od mahagonija. S dostojnim strahopoštovanjem uzeo je jednu kuburu i stao je puniti.

July je pažljivo promatrala svaki njegov pokret. S mjesta na kojem je stajala, i kako joj je Big Jim bio okrenut ledima, a Dominic je nije pustio bliže vodi, nije mogla dobro vidjeti što zapravo radi Jim Boohm.

Ali Dominic joj nije mogao zabraniti da se napije vode iz potoka. Sišla je do vode, čučnula na pete, hineći da pije vodu iz dlana, piljila je između raširenih nogu Big Jima na uzvisini suprotne obale.

Jim je jednom rukom držao kuburu uspravno, a drugom u cijev sipao pušćani prah. A na njega je nabio željeznom šipkom namotak kudjelje.

July se zadovoljno nasmiješila.

S obje napunjene kubure u škrinjici Jim Boohm se spustio do poprišta dvoboja. Ispružio je otvorenu škrinjicu pod nos Jessu Wileyju.

– Kao izazvana stranka, gospodine Wiley, vi prvi birate kuburu – rekao je Big Jim.

Jess je zgrabio onu koja mu je bila bliže. Učinilo mu se kao da u ruci drži tešku željeznu motku.

Hash Harker uze drugu kuburu. Držao je podalje od sebe kao da mu se gadi.

– Na svoja mjesta, gospodo! – naredio im je Big Jim i ustuknuo nekoliko koraka unatrag.

XX

Sunce je obasjalo zemlju i prošaralo je dugim ostrim sjenama. Ljudi su se komešali i gurali da uhvate što bolje mjesto u prvim redovima. Dominic ih je iz svega glasa psovao, tjerao natrag uzduž suprotne obale potoka.

Na nevelikoj duguljastoj čistini na suprotnoj obali od gledatelja, a iza niska grmlja i rijetkih žalosnih vrba, Jess Wiley i Hash Harker stajali su na mjestima koje im je pokazao Matt Mathews. U ruci su uz desni bok držali kubure.

Duboku tišinu napeta išlekivanja, dok su svi izbečenih očiju buljili u Jima Boohma, narušavalo je samo hroptavo hrkanje Jacoba Wileyja i Whiska Shakera.

– Kad nabrojim do tri, gospodo, pucajte – rekao je glasno Jim Boohm Jessu Wileyju i Hashu Harkeru.

Hash i Jess su kimnuli potvrdno. Svi su napeto čekali kada će prasnuti hici iz kubura.

– Jedan!

Sunce je u tom trenu zasjalo Jacobu baš u oči, pa su ga njegov britki sjaj i podsvjesni osjećaj dužnosti, premda se nikako nije mogao sjetiti zašto je već davno morao biti na nogama, probudili iz teškog sna.

– Dva!

Hash je podigao kuburu. Jessov kažiprst ovio se oko obarača kubure koju je podigao u visinu očiju.

– Tri!

Jess je zažmirio i potegao obarač koji mu je uštipnuo prst. Dva su hica prasnula istodobno i zaglušila mu uši. Nosnice mu je nadražio smrad izgorjela baruta. Kad je otvorio oči, kroz suznu izmaglicu ugleda nedaleko od sebe čovjeka na zemlji.

Ali to nije bio Hash Harker!

– Jacobe! – vrisnula je bolno Lucinda Cummins.

Jess odbaci kuburu na zemlju. Prst ga je vraški pekao. Iz posjekotine kapnula je krv. Jess gurne prst brže-bolje u usta da olakša bol i potrči da vidi tko je pogođen.

Gospodica Lucinda klečala je uz posrnulog Jacoba. Objema mu je rukama podigla glavu sa zemlje.

– Oh, gospode! – zavapio je očajno Hash Harker.

Svijet se stao tiskati oko njih.

– Odbij! Odbij, narode! – derao se Dominic, ali ga više nitko nije slušao.

Jacob tiho zastenja. Prišao mu je i Big Jim.

– Ništa mu nije – rekao je Jim Boehm zvonkim i dubokim glasom da su ga svi mogli dobro čuti.

Jacob je napokon, probuden ponovo galamom svijeta oko sebe, otvorio mutne oči. Nasmiješio im se kao da nije s ovoga svijeta.

– Jeste li sada zadovoljni? – upitao je Jim Boehm Hasha Harkera koji je još bio blijed kao smrt.

Jess je izvukao prst iz usta i podigao ga visoko u zrak da svi mogu vidjeti posjekotinu i krv na njegovu kažiprstu.

– Krv je prolivena, čast osvjetlana. Jeste li i vi zadovoljni, gospodice Lucinda Cummins? – upitao je Big Jim Boehm djevojku koja je klečala uz Jacoba.

– Ako je gospodin Hash zadovoljan, i ja sam – rekla je tiho.

January je istrгла svoju ruku iz Westonove i negdje s kraja svjetine dotrčala do Jessa.

– Ništa mi nije, sestro. Ne boj se – tješio ju je Jess.

– Ne bojim se više, Jess. Čuvaj se i budi pametan, molim te – rekla mu je i poljubila ga u obraz, pa otrčala natrag preko potoka gdje ju je čekao Weston Finlay.

– Ja ću očistiti kubure – ponudio se velikodušno Big Jim i to s razlogom, pošto ih je pokupio sa zemlje.

– Dame i gospodo – svečanim je glasom počeo ranarnik – presretan sam što vas mogu obavijestiti da nije nitko poginuo u dvojboju. Gospodin Jacob Wiley je pao ošamućen. Popio je odviše laudanuma.

Svi su od veselja zapljeskali kad su to čuli, a Jess i Hash su prijateljski stisnuli ruke.

Predstava je bila završena. Ljudi su se počeli razilaziti. Žene su skupljale djecu, muškarci hvatali konje i sedlali ih ili zaprezali, pričavajući što su čuli i vidjeli.

Jess je još sisao ranjeni prst kad je otišao pozdraviti majku. Ona je drijemala u stolici za ljuľanje gdje su je i ostavili. Oči su joj bile zaklopljene, a blaženi osmijeh krasio joj je usne. U stolici do nje tiho je hrkala gospoda Delphinia Quick. Izula je tijesne cipele i razvezala uzice steznika.

– Majko – pozvao ju je Jess i nježno joj taknuo rame.

– Jess, jesi li to ti?

– Vrijeme je da se vratiš kući, majko.

– A gdje je gospodin Wiley? – upitala je Jessa.

Jess se osvrnuo preko ramena. Lešinar je sjedio na vrhu krova staje. Jessu se činilo da ih pažljivo promatra.

– Eno, vidim ga na krovu staje. Sigurno se dobro zabavio – tiho je izgovorila gospoda Wiley i nasmijela se.

– Predobro – procijedio je Jess.

Jody se u tom trenu pojavio na vratima staje. Prstima je prošao kroz kosu da je bar malo zagladi. Nance je koračala iza njega i gurala ga prema majci na trijemu.

– Dobro jutro, majko – počeo je Jody. Nance se naslonila zaljubljenom na Jodyja. Mladićev pogled bio je zamagljen, smiješak dalek.

– Jesi li bio na dvoboju? – upitala je Nance Jessa.

– Aha.

– Kako je bilo?

– Ništa naročito. Nitko nije stradao.

– Baš lijepo – rekla je gospoda Wiley.

– Čudno, ja nisam čuo pucnjeve – začudio se Jody.

– Čudno, a? – posprdno će Jess, pa mu pogled skrene sa Jodyja na Nance.

– Jesse! Mama! Jody! Narode!

– vilala se July još izdaleka dok je trčala prema njima.

– Što vičeš? – prekorio ju je Jess kad se zaustavila sva zadihana.

– January ode! Pobjegla je s onim žgoljavim gospodinom!

– Što!

– Čim su vidjeli da nitko nije stradao u dvoboju, pobjegli su. Junie im je dala za vjenčani dar Dominicovu dvokolicu sa ždrebicom. Otišli su u glavni grad teritorija.

– Baš lijepo – rekla je gospoda Wiley.

– Hoćemo li za njima? Nemam ništa protiv da ustrijelim onog žgoljavca ako mi daš koji metak – rekla je July Jessu.

– Ni govora. Svatko ima pravo na svoju sreću bar jednom u životu – objasni joj Jess i prstima dotakne obraz u koji ga je January poljubila.

Jody kimne odobravajući glavom. Nance ga potegne za rukav, propne se na vrškove nožnih prstiju i šapne mu nešto u uho. On je na to obgrli rukom oko ramena.

– Gospoda Wiley – oprezno će i sramežljivo Nance – sada će vam trebati žena u kući. July je premlada još za kućanske poslove.

– Ne želim ih ni raditi – upala joj je u riječ July.

– Pa – nastavila je djevojka – kako sam ja uvijek željela imati svoj dom i obitelj, možda bih ja mogla ... ovaj ... živjeti s vama. Ja znam sve oko kuće i ...

– Majko, ja je vodim kući s nama – odlučno će Jess, spreman da skoči u oči svakome tko mu se usprotivi.

– Baš lijepo – rekla je majka.

– A vas dvoje, mislite da se možete brinuti o majci? – sumnjičavo će Jess.

– Aha.

– A želite li?

– Aha – jedan glas će Jody i Nance.

Dobro, kad baš hoćete, upregnite kola i vozite je kući i dobro je pazite. Čujete li me? – upita ih Jess, pa se i ne čekajući odgovor okrene na peti i ode preko dvorišta.

– Koji mu je vrag? – začudila se Nance.

Jody slegne ramenima.

– Što ja znam. Dovoljno je star da zna što radi.

– Čudim se što već prije nije otišao – promrmljala je tiho gospoda Wiley kao da razgovara sama sa sobom.

– Ja ću dovesti kola – reče Jody sretan što je sve dobro ispalo.

Majka pokaza glavom na ženu koja je tiho hrkala u stolici do nje.

– Gospoda Quick ide k nama u goste nekoliko dana.

– Baš lijepo što si je pozvala – reče Jody.

S gotovo praznom bocom laudanuma u krilu, gospoda Delphina Quick blaženo se smiješila u snu.

Iza staje uz potok Lucinda je strastno stiskala Jacobovu glavu na djevojačka njedra, a Junie se mazno pripijala uz Hasha Harkera.

– Junie – nježno je prošaptao Hash i pogledao je u oči.

– Hashe – uzvratila mu je nježno.

Lucinda je to čula i podigla pogled prema Hashu Harkeru u istom trenu kad je i on nju pogledao, pa su i progovorili istodobno.

– Gospodine Harkere, mislim da moram s vama nešto raščistiti – rekla je Lucinda.

– Gospodice Lucinda, mislim da moram s vama nešto raščistiti – rekao je Hash.

Nasmiješili su se jedno drugome i kimnuli glavama s puno razumijevanja. Ona se zatim opet posvetila Jacobu, a on Junie.

July i Hassan pošli su za Jessom do korala. Šutke su ga promatrali kako osedlava šarca.

– Ti se ne vraćaš sada kući, zar ne? – upitala ga je napokon July kad se Jess popeo na sedlo.

Jess potrese nježno glavom.

– Kamo ćeš?

– Ne znam još ni sam.

– Hoćeš li se vratiti?

– Možda, jednog lijepog dana.

– Zašto ne ideš u Aljasku s gospodinom Boohmom?

Jess prostrijeli pogledom pticu-rinu na vrhu krova staje.

– Možda ću u Meksiko da saznam što se dogodilo s ocem.

– Ako nešto čuješ, hoćeš li se vratiti da nam kažeš?

– Možda, ako budem prolazio ovuda.

– A ne zauvijek?

On potrese glavom i podbode šarca ostrugama. Konj pode laganim korakom.

– Jess! – povikala je za njim July.

Zaustavio se i okrenuo.

– Napuni revolver. U njemu su ti samo čorci – doviknula mu je.

– Zbog dvoboja?

Kimnula je glavom.

– I u Hashovu?

Ponovo je kimnula glavom.

– Sestrice moja – rekao je nježno, pa zavukao ruku u bisage. Izvukao je kutiju metaka koju je nedavno kupio.

– Drži! – rekao joj je i dobacio joj kutiju.

– Daješ mi je? – upitala ga je kad je uhvatila u ruke.

– Da. Cijelu kutiju – odvrati joj i podbode konja.

– Dao ti je punu kutiju metaka! Hoćeš meni dati koji zadivljeno će Hassan.

July je pričekala dok Jess nije daleko odmaknuo preko polja, a tada je otvorila kutiju i dala je Hassanu. Bila je puna kamenčića.

– Kad si mu ih prije digla?

– Nije to sada važno. Važno je da mi ih je poklonio.

S krova staje lešinar je vidio kad je išla Dominicova dvokolica s Westonom Finlayjem i January Wiley koja je držala uzde. Vidio je Junie Wiley i Hasha Harkera kad su, držeći se ispod ruke, krenuli

U PRIPREMI:

**Gordon F. Uvalde:
KRVAVA MEĐA**

SPECIJALNI
LASO

specijalne pustovine specijalnih šerifa i specijalnih zločinaca kao i specijalnih kauboja koji pucaju iz specijalnih pištolja u specijalnim dvobojima naći ćete u specijalnom izdanju tjednika laso koji donosi dva specijalna western-romana